

**İstanbul sözleşmesi uygulansın!
Şiddete karşı öz savunma
örgütlenmeleri kuralım!** Sayfa: 9

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ağustos 2020 / Sayı: 131 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş, Renault, Gebze metal, HT Solar ve VIP Giyim, Çerkezköy Arçelik, İzmir Sunel Tütün, Cargill fabrikalarından, Bursa Migros, Eskişehir belediye, Bilecik yol, Tuzla tersane işçilerinden haberler
Sayfa: 2-3

İŞSİZE İŞ HERKESE AŞ EMEKÇİ HALKA HÜRRİYET!

İşçi emekçi kardeş! Uyan! Kendi gündemine sahip çık!

Emekçi halkın en büyük sorunları işsizlik, yoksulluk ve hayat pahalılığı! İktidarın ise bu konularda ne söyleyecek bir sözü ne de uygulayacak bir çözümü var. O yüzden gerçekleri çarpıtıyorlar. Devlete göre işsizlik artmıyor geriliyor. İşsizler ordusu 11 milyonu geçmiş, gerçek işsizlik TÜİK'in açıkladığının iki değil neredeyse üç katı! Enflasyon tek haneye düşmüyor, devlet komik duruma düşen yıl sonu enflasyon tahminlerini yavaş yavaş revize ediyor. Ama **asla gerçeği söylemeyecekler çünkü asgari ücret zammını gerçek enflasyona göre değil kendi "enflasyon beklentileri"ne göre (2021 için hâlâ yüzde 6,2!) yapacaklar.**

"İşten çıkartmayı yasakladık" diye yalan söylediler. Gerçekte işten çıkartma yerine ücretsiz izin dayatmasını yasal hale getirip 2 milyona yakın emekçiyi günlük 39 liraya mahkûm ettiler. Ayrıca işten atılmaları da bitmedi. Mesela Çorlu'da MTN Plastik işçileri, Gebze'de Özer Elektrik işçileri sendikalaştıkları için işten atıldı. **Erdoğan'ın mülki amirleri neden anayasayı ve Erdoğan'ın çıkartmakla övündüğü yasayı çiğneyen patrona bir şey demiyor da Çerkezköy'de işçilerin eylem yapmasına karşı hususi yasaklama kararları çıkartıyor; neden Gebze'de Jandarma'yı işçilerin üzerine salıp, haklarını arayan işçileri gözaltına aldırıyor?**

Her şeyi çarpıtın, her konuda gerçekleri gizleyen bu iktidar, sağlık konusunda farklı mı davranacak? Test sayısını düşük

tutup, fazla test isteyen doktorları takibe alan Sağlık Bakanlığı sonunda hem vaka sayıları hem de yoğun bakıma ihtiyaç duyan hasta sayısı artmaya başlayınca her gün açıkladığı rakamlardan "toplam yoğun bakım" ve "toplam entübe" hasta sayılarını çıkardı. Ama **salgın ateşi, düştüğü emekçi evlerini yakmaya devam ediyor. İşsiz bırakıyor, yoksul bırakıyor, hasta ediyor, öldürüyor!**

Gerçekler her şeye rağmen gizlenemez olduğunda yalanlar da gittikçe büyüyor! Artık "Ayasofya da Türkiye de hür!" diye hilafet çağrısı yapıyor bir iktidar yandaşı dergi. Aynı günlerde Dardanel fabrikasında Koronavirüs çıkınca, patron üretim aksamasın diye işçileri rehin alıyor. "**Evde kalamayan işçi artık evine de gönderilmiyor. Fabrikalar toplama kamplarına dönmüş! Patronların sömürü hürriyetinden başka hürriyet mi bıraktınız ülkede?**

Danıştay'ın 2 Temmuz'da Ayasofya ile ilgili duruşma yapacağı açıklanmadan önce bu konu halkın gündeminde yoktu. Birkaç gün içinde Ayasofya'nın ibadete açılmasının Türkiye'nin egemenlik ve bağımsızlığının göstergesi olduğu iddia edildi. Peki Ayasofya'yı ibadete açanlar neden ülkenin boynundaki NATO zincirini kırmaktan bahsetmiyor? Neden İncirlik gündemde yok? Neden İsrail'le ticaret rekorları konuşulmuyor? Ayasofya milli egemenlik meselesidir diyenler neden Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nı Amerikan tekeli Cargill fabrikasının içinde uygu-

layamıyorlar? Neden anayasal haklarını kullanıp sendikalaştığı için atılan işçiler iki buçuk yıldır dışarıdalar? Neden Amerikalı Avrupalı tekelin dayatmalarına karşı hakkını savunan işçilerin grevleri yasaklanıyor? **Neden bu ülkenin vatandaşı işçilerin hiçbir güvencesi yokken Erdoğan, emperyalist şirketleri sarayda toplayıp "güvenceniz benim" diyor?**

Türk lirası pul olmuş, banka mevduatlarında yabancı paranın Türk lirasına oranı yani dolarizasyon yüzde 50'ye ulaşmış, hâlâ milli egemenlik hikâyeleri anlatıyorlar. Din sömürsünü ellerine almış, iktidarı eleştiren herkesi dinsizlikle itham ediyorlar. **Peki bu muhteremler İslami katılım bankalarında yüzde 58'le normal bankaları sollayıp geçen dolarizasyonu hangi millilikle, hangi egemenlikle, hangi dinle, hangi imanla izah ediyorlar?**

İşte halka anlatılanlar ve gerçekte olanlar. Emekçi halk kendi gündemine sahip çıkmalı, işsizliği, yoksulluğu, hayat pahalılığını ülkenin gündemi haline getirmelidir. Bir fabrikada, işyerinde, emekçi mahallesinde konu din, mezhep, memleket, takım tutmak, her akşam televizyonlarda halka anlatılan palavralar olduğunda her kafadan ayrı ses çıkar. Ama konu işimiz, ekmeğimiz, hürriyetimiz olduğunda birlik ve beraberlik kolayca sağlanır. O halde birleşelim, örgütlenelim, kendi gündemimizi ve çözümümüzü haykıralım: **İşsize iş! Herkese aş! Emekçi halka hürriyet!**

Darıca Vip Giyim fabrikasından bir göçmen işçi

Kocaeli'de göçmen işçilerin durumu

Herkes merhaba, yaşadığımız şu günlerde Kocaeli'de göçmen işçilerin son durumunu yazmak istiyorum.

Göçmen işçilerin birçoğu Türkçe diline tam hakim olmadığı için fabrikalarda patronlar, usta başları göçmen işçilere bağırarak baskı yapıyor. Bu durum Vip Giyim de olduğu gibi bir çok fabrikada var. Göçmen işçiler bu durumdan dolayı çalıştıkları ortamda Türk işçilerle çok fazla iletişim kuramıyor ve kendi işlerine kapandıkları için fabrikada sosyalleşemiyorlar.

Bir diğer mesele ise patronların göçmen işçilere tutmadıkları sözler vermesi. Bu sözlerden en önemlisi sigortalı çalıştırma sözü. Yakın bir arkadaşımın çalıştığı iş

ruz fakat patron bizim, doktorlara fabrikada değil evde düştüğümüzü, yaralandığımızı söylememizi istiyor, tutanak tutturamıyoruz, iş sağlığı ve güvenliği bizim gibi göçmen işçiler için geçerli değil ne yazık ki.

Bunlar bizim yaşadığımız sorunların bir özeti sayılabilir. Bu sorunların işçilerin kardeşliği ile çözüleceğine inanıyorum. Ayrımcılık, hor görmek gibi tutumlar çoğunlukla patronlarda ve onların yardımcılarında var, ama Türk işçiler ile göçmenler artık birçok yerde yanyana çalışabiliyor, dost olabiliyor. İşçilerin bu kardeşliği tüm işçilerin sorunlarını çözebilir.

yerinde patron, 1,5 yıldır sigorta yapma sözü vererek çalıştırıyor fakat hala arkadaşım sigortasız çalışıyor.

Biz göçmen Suriyeli işçilerin başı dertte olduğu bir diğer mesele ise iş kazaları. En düşük ücrette en zor işleri yapıyoruz, çok çalıştığımız için iş kazalarından kurtulamıyoruz. İş kazası geçirdiğimizde ise hastaneye gidiyo-

Eskişehir'den bir belediye temizlik işçisi

Gün birlik olma günüdür

Merhaba arkadaşlar. Ben ve arkadaşlarım bu virüs günlerinde zor şartlar altında, büyük bir riskle çalışıyoruz. Çalışma koşullarımızın bir nebze de olsa düzelmesi ve daha iyi şartlar altında çalışabilmek için yıllardır sendikamızın yetki almasını bekliyoruz. Sendikalaşmak hepimizin hakkı ancak bizleri yılda bir veya iki kez yaptıkları toplantılarla, temeli olmayan vaatlerle oyalıyorlar gibi hissediyoruz. Yıllardır toplu iş sözleşmesinin imzalanması bekleyişimiz sürüyor fakat türlü bahanelerle sürekli erteleniyor. Sendikamızın en kötüsünün bile koşullarımızı iyileştireceğini biliyoruz ama denetlemezsek sorgulamazsak sendikalı olmanın da bir anlamı kalmaz. Bunlarla uğraşırken bir de şimdi kıdem taz-

minatımızı kaldırmaya çalışıyor hükümet. Kıdem tazminatı biz işçilerin tek güvencesi, kalan son umudu ve temel hakkıdır. Hakkımızı yedirtmemeliyiz. İşçinin emekçinin haklarını sonuna kadar gasp etmeye çalışan, patronların kârları için bizleri sömüren bu

düzene karşı birlik olup mücadele etmeliyiz. Bütün bunların üstesinden ancak birlik olarak, ayrı gayrı demeden birleşerek, mücadele ederek gelebiliriz. İşçi kardeşlerim, gün birlik olma günüdür, o yüzden haydi mücadeleye!

İzmir Sunel Tütün'den bir işçi

Kıdem tazminatımıza uzanan eli kırarız!

Merhaba, ben sezonluk çalışan bir tütün işçisiyim. Her yıl çalışma süremiz biraz daha kısalmıyor. Başlarda 9-10 ay süren sezon artık 3 aya düşmüş durumda. Bu yıl her açıdan çok zorlandık. Hem pandemi koşullarında, doğru düzgün bir önlem alınmadan fabrikaya gidip geldik hem de iş hızlı bitsin, bizlere daha fazla ödeme yapılmasını diye çok çalıştık. Normalde günde en fazla 350-400 koli mal çıkarırken son haftalarda bu miktar 600-650'lere kadar çıktı. Kafamızı kaşıyacak boşluğumuzun olmadığı bu koşullarda ne ellerimizi yıkayabildik ne maskemizi değiştirebildik. Buna karşılık müdürler, ustalar, iş güvenliği uzmanları bize virüsten korunmanın yollarını anlatmak, bilmişlik taslamak için birbirleriyle yarıştılar. Gelip sadece bir saat bantın başında çalışsın desek gelmezler ama! Bu se-

zon hem korku hem de çok fazla iş yükü ile bir şekilde arkamızda kaldı. Ama aslında daha büyük bir korkunun bizi beklediğini kısa süreliğine de olsa unuttuk. Açlık, yoksulluk korkusu. Pandemi ile birlikte işsizlik aldı başını gitti. İktidarın patronlara sağladığı ayrıcalıklardan, kolaylıklardan dolayı da bırakın yeni işçi alımını var olanı da haklarını gasp ederek işten çıkarıyor bu alçak patronlar. Her şey ateş pahası. Kırmızı eti unuttuk unutmalarına ama artık

tavuğa, peynire de veda edeceğiz gibi duruyor. Artık açıklıkla karşı karşıyayız. Her hakkımızı tırpanlayıp patronlara peşkeş çektikleri yetmezmiş gibi bir de tek güvencemiz kıdem tazminatını da gasp etmeye çalışan iktidar şunu unutmasın. Biz emekçilerin artık kaybedecekleri hiçbir şey kalmadı. Siz işçi düşmanlarına, kan emicilere vereceğimiz bir canımız var! Canımızı veririz, kıdemimize dokundurtmayız!

Bursa'dan Cargill işçileri

Mücadelemiz bitmedi, devam ediyor!

Cargill direnişi ilk başladığı gündün beri belli bir çizgisi olan, bugüne kadar aynı çizgide mücadeleyi sürdüren işçi direnişidir. Bursa Orhangazi havzasında kurulu olan nişasta bazlı şeker üretimi yapan Amerikan sermayeli şirkette Tek-Gıda İş sendikası önderliğinde örgütlenme çalışması yürüttük, sonucunda gerekçesi sendikalaşma göster-

rilerek iş akdimize son verildi. 18 Nisan 2018 tarihinde direniş çadırımızı kurduk. Aynı süreçte davalarımızı açtık. Mücadeleyi ikili olarak sürdürürdük. İşe iade ve sendikal davalarımızı kazandık. İşveren işe almak yerine tazminatları ödemekle kaldı. Cargill işçi direnişinin çizgisi demiştim ya, bizler para değil işimizi ve sendikal haklarımıza saygı gösterilmesini istiyoruz. Bu isteklerimizi her platformda yineledik ve buradanda yinelemek istiyoruz. Sadece işimizi geri istiyoruz! Pandemi süresi boyunca önce sağlık diyerek çadırımızdan uzak kaldık ama bitti sanmasınlar. Bayramdan sonra eylemlerde görüşmek üzere herkese iyi bayramlar.

Bilecik'ten bir yol işçisi

Önümüzdeki dönemde sınıf mücadeleciler sendikalar gerek!

İl özel idarelerde çalışan biz işçileri ilgilendiren toplu sözleşme Eylül ayında başlıyor. Geçici işçi statüsünde çalışan bir işçi olarak kazanılmış haklarımızı ilerletmek ve geçici statülerin kaldırılması ve işçilerin kadroya alınması için bu dönem de mücadele edeceğiz. Ama sözleşmelerde karşı karşıya kaldığımız durumlar bize devlet erkinin işçinin yanında mı yoksa patronun yanında mı olduğunu açıkça gösteriyor. Özel idarelerde çalışan işçilerin ücret ve sosyal hakları il il uçurum kadar farklılıklar gösteriyor. Bunun sebebi de valilerin bu sözleşmelere dahil edilen maddelerden işine geleni alması işine gelmeyi de çıkartmasıdır. Yanlış anlamayın sözleşmeye dahil ettikleri çoğu madde de davalar sonucunda

kazanılmış olduğu için dahil ediliyor. Kendileri istedikleri için almıyorlar. Sendikalı işçiler olmamıza rağmen sendikamızın bu konuda yetersiz olduğunu da görüyoruz. Önümüzdeki mücadeleli döneme sınıf mücadeleciler sendikalar gerek ve bunun için de çalışmalıyız. Toplu iş sözleşmesi dönemine girerken sermayenin uzun yıllar boyunca hayalini kurduğu kıdem tazminatının kaldırılması ise bu dönemde tekrar gündemde. BES ya da TES adı ne olursa olsun kıdem tazminatımızın elimizden alınmasına tamamen karşıyız. İşçi sınıfının birleşeceği bir nokta varsa bu da kıdem tazminatıdır. Görecekler ki öyle kolay kolay kıdem hakkımızı yedirtmeyeceğiz, gerekirse bütün iktidarı karşımıza alacağız!

Bursa Migros depodan bir işçi

Baskılara karşı mücadele edelim!

Öncelikle bütün emekçi kardeşlerimi saygıyla selamlıyorum. Migros bilindiği üzere perakende sektörünün devlerindedir. Ancak yaptığı kanunsuzluklar ve baskılar aslında ne kadar aciz olduklarını gösteriyor. Geçen sene Ağustos ayında forkliftten düşerek hayatını kaybeden Bursa Migros depo emekçilerinden Fatma Çetinavcı arkadaşımızı rahmetle anıyorum. Bu yaşanan olaylara rağmen Migros hala tedbirsiz, hala kural tanımaz, hala baskıcı tavırlarını devam ettirmektedir. Depo taşeron firması olan MBM taşımacılık adlı taşeron firmanın bölüm yöneticileri işçi ve emekçileri adeta bir hırsız gözüyle görmektedir. Aslında kişi herkesi kendi gibi zanneder kendileri mesaiden çalıp, primden çalıp olmayan şeyi var gibi göstererek vergi kaçırma vb. ka-

nunsuzlukları yaparken emekçileri de aynı sanmaktadırlar. Şuursuzca emekçilere saldıran taşeron ve Migros depo yönetiminin aslında korktukları şey tam da söylediğim gibi yaptıkları kanunsuzluklar ve işçilerin kenetlenmesidir. Bizler çalışanlar olarak bir araya gelmediğimiz müddetçe bunlar şuursuzca saldırıya devam edecektir. Pandemi fırsat bilen her iş veren gibi Migros'ta hiç bir şekilde tedbir almayıp sadece maske takma konusunda baskı yapmaktadır. Kendileri takmayan yöneticiler bunu işçiden istemektedir. İş güvenliği kurallarını çiğneyen yöneticiler işçiyi iş güvenliği ile tehdit etmektedir. Bende buradan soruyorum hangisi doğru, yaptığımız mı söylediğiniz mi! Şu anda bilinen depoda iki pozitif vaka olmasına rağmen hala tedbirsizlik devam etmektedir.

Hendek katliamı: Sermaye öldürüyor, devlet işbirliği yapıyor

Temmuz ayında Sakarya Hendek'te bulunan havai fişek fabrikasında gerçekleşen, resmi rakamlara göre 7 işçinin öldüğü, 107 işçinin ise yaralandığı işçi katliamına ilişkin soruşturma mühendislerin, İSİG (İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği) uzmanlarının denetimi yokluğunda gizli saklı yürütülmeye devam ediyor. Patlama öncesi üretimi denetleyen devlet, soruşturma sürecinde de üstlendiği rolle sermayeye nasıl kol kanat gerdiğini gösteriyor.

11 yılda 6 patlamanın gerçekleştiği fabrika her seferinde isim değiştirerek üretime devam etmiş

Coşkunlar havai fişek fabrikası patronu Yaşar Coşkun, aynı zamanda MÜSİAD Sakarya şubesinin başkanı ve AKP'li. Sakarya emniyetine yeni atanan müdüre hayırlı olsun giden, devlet yetkilileriyle iyi ilişkileriyle bilinen Coşkun'un 11 yılda 6 patlamanın gerçekleştiği fabrikada üretime nasıl devam edildiği, denetimleri nasıl kolayca atlattığı açık. Çalışma Bakanı Selçuk katliamın gerçekleştiği gün fabrikada rutin denetimlerin yapıldığını açıklarken, tutuklanan iş güvenliği uzmanı kendisinin, fabrikada asıl patlamanın yaşandığı yere dahi götürülmediğini anlatıyordu. Önceki patlamalarda ise fabrikanın isim değiştirilerek üretime devam ettiği, açılan tüm soruşturmalarda takip-sizlik verildiği görülüyor. Tüm bu

denetimsizlikte patron işçilere ne uygun iş kıyafeti, ne eğitim vermiş ne de iş yerinde gerekli önlemleri almış, yoluna devam etmiştir. İşçi katliamı geliyor demiş, devlet de bu durumu seyretmiştir.

Yaşar Coşkun tutuklanarak halk teskin edilirken, devlet diğer eliyle patrona delilleri kaçırmada yardım ediyor

Patlamanın yaşandığı gün iki ustabaşı ve bir İSİG uzmanının tutuklanmasından dört gün sonra patron Yaşar Coşkun da tutuklanarak cezaevine gönderildi. Soma katliamı faili Can Gürkan'ın da halkın baskısıyla tutuklanıp bir süre sonra mahkeme eliyle salıverildiğini görmüştük. Bu tutuklamanın da halkı teskin etme, süreci uzatarak halkın ilgisini azaltmayı hedeflediği açıktır. Patlamanın yaşandığı gün birkaç kez Cumhurbaşkanı'yla telefonda görüşen, katliamın ger-

çekleştiği yere girmesine dahi izin verilen cinayetin bir numaralı şüphelisi Coşkun, kendisine tanınan dört gün içinde fabrikada delilleri karartma işine girişmiştir. Nitekim fabrikadan bilgisayarların ve dosyaların kaçırılmaya çalışıldığı, hayatını kaybeden işçilerden birinin olay yerinde bulunan kardeşinin çabası ile kaçırılan dosyaların jandarmaya teslim edildiği basına yansımıştı.

Bundan daha da önemli olan, devletin Coşkun'un delil karartma işlemine büyük bir ilgiyle yardım etmesi, patlayıcı maddelerin kalanının alelacele taşınmasını üstlenmesidir. Taşıma işleminin mevzuata tamamen aykırı şekilde gerçekleştirilmesi-

nin yanı sıra doğrudan Soylu'nun gözetimi altında ve görülmemiş şekilde jandarma eliyle gerçekleştirilmesi ilgi çekicidir. Yangından mal kaçırır gibi gerçekleştirilen nakil, ya iddia edildiği gibi kayıtlarda olmayan malların kaçırılma uğraşdır ya da olay yeri incelemesi beklenmeden, tutanaklar tutulmadan taşınmasıyla bir başka delil karartma eylemidir. Patlayıcı maddelere soğutma işlemi yapılmadan, sertifikalı araçlar temin edilmeden, eğitimli uzmanların denetimi yokluğunda, maddelerin birbiriyle sürtünmesi-

ni engellemeye dönük tedbirler alınmadan ilgili yönetmelige aykırı şekilde belediyeden tahsis edilen damperli kamyonlarla yapılan nakil işlemi üç askerin hayatına mâl olmuştur. Süleyman Soylu'nun adli incele-

me yapıldığını açıklaması yetmez, doğrudan sorumluluğu nedeniyle istifa etmelidir.

İşçilerin hayatını hiçe sayarken patronları koruyan sisteme karşı örgütlenmeye!

Yaşar Coşkun'a katliamın gerçekleştiği günün akşamında verilen moral yemeği, Coşkun'un gözaltına alındığında yaptığı "işçiler hemen tazminat peşine düştüler" açıklamasındaki cüret, patronlara karşı örgütlenmedikçe bu katliamların devam edeceğinin ilanıdır. Soruşturma meslek odaları, barolar, sendikalar ve uzmanların denetiminde yürütülmeli ve fabrika derhâl işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır. Bu katliamların son bulması için, işçilerin sağlığını ve hayatını hiçe sayarken patronları koruyan bu düzene karşı örgütlü şekilde mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Maden işçilerinin talepleri mücadeleye, direnişe yasalastı

2014 Soma maden katliamından sonra hiçbir hakkı verilmeden işten çıkarılan maden işçilerinin 6 yıldır süren tazminat mücadelesi kazanımla sona erdi. Madenciler, Bağımsız Maden-İş sendikası öncülüğünde bir yılı aşkın süredir Soma'da onlarca eylem düzenlemiş, 5 Ekim'de Ankara'ya yürüyüşü başlatmış, yolları kesildiğinde 33 gün Kırkağaç'ta beklemişlerdi. Tüm bu eylemlerin sonucunda oyalama ile karşılaşan madenciler mücadeleden vazgeçmedi. Kasım ayında Enerji Bakanlığı ile yaptıkları görüşmeler neticesinde maden işçilerine sorunlarının torba yasa ile çözüleceği sözü verildi. Bunun ardından madenciler sendikaları aracılığıyla partilerin grup başkanvekillerine hazırladıkları tasarıyı sundular.

Verilen torba yasa sözü 15 Temmuz'da TBMM Plan Bütçe Komisyonu'na sunuldu. Fakat verilen teklif, madencilerin hazırladıkları tasarıdan çok farklı olarak, madencilerin mağduriyetini gidermeyecek şekilde değiştirilerek sunulmuştu. Sunulan tasarıda maden işçilerinin talep ettikleri ihbar tazminatları, ödenmeyen ücretler, rödovanslı sahaların tamamına ödeme yapılması maddeleri çıkarılmıştı. Yasa tasarısının bu şekilde geçmesi hâlinde ihbar tazminatı ve

ödenmeyen ücretler verilmeyecek, 1.800 işçiden yalnızca 600'ü tazminatını alabilecek, Soma dışında kalan diğer rödovanslı sahalarındaki maden işçileri de yasadaki faydalanamayacakları.

Madencilerin kararlılığı hükümete geri adım attırdı

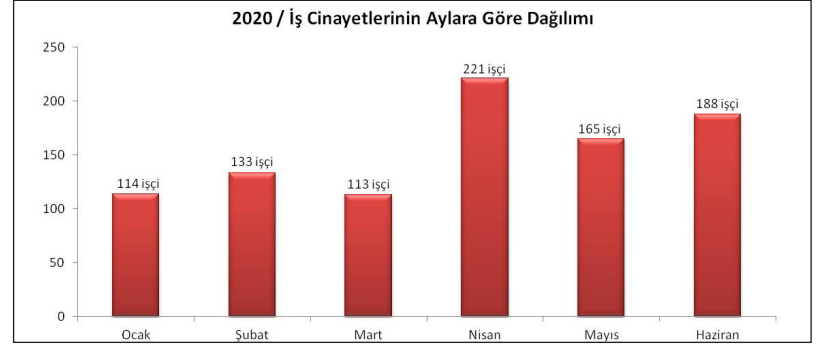
Maden işçileri yasa teklifini bu şekilde kabul etmeyeceklerini belirterek yasa görüşmeleri sürenken 19 Temmuz'da Soma Kaymakamlığı önünde süresiz oturma eylemine başladı ve talepleri karşılanmazsa bir kere daha Ankara'ya yürüyeceklerini bildirdi. Madencilerin Soma Meydanı'ndaki nöbeti ve kararlılıkları sonucunda yasa tasarısı 23 Temmuz'daki oylamayla madencilerin lehine olacak şekilde değiştirildi.

Madenciler TKİ'nin oyalamalarına, devletin göz yummasına, sarı sendika Türkiye Maden İş'in bütün satışlarına rağmen mücadeleyle, direnişle hakkını aldı. Madencilerin bu kazanımı, rödovans sistemindeki alt işveren-üst işveren ayrımını kaldırarak sorumlu tarafın devlet olmasını sağladı. Ayrıca, Uyar Madencilik işçileri ile diğer rödovanslı sahalarındaki işçilerin haklarının ödenmesine yönelik hukuki zemini de oluşturmuş oldu.

Kaza değil, salgın değil adlı adınca cinayet!

DİSK-AR'ın açıkladığı son verilere göre DİSK'li işçilerin Koronavirüs'e yakalanma oranı Türkiye ortalamasının tam 3,2 katı. Bu oran sadece DİSK'li işçileri kapsıyor. Sendikası olmayan fabrikadaki durumun çok daha vahim olduğu göz önüne alındığında işçilerin geneli açısından bu rakamların ne kadar daha yüksek olabileceği de anlaşılıyor. Bir yandan pandemi koşullarında işçiler neredeyse hiçbir önlem alınmadan ölümüne çalıştırılırken öte yandan iş cinayetleri de işçilerin canını almaya devam ediyor. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi'nin açıkladığı verilere göre 2020'nin ilk 6 ayında en az 934 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Özellikle Nisan ayındaki iş cinayetlerinin %47'si (220 işçiden 103'ü!) Koronavirüs sebebi.

Pandemi boyunca yaşanan örnekler kapitalist düzenin bir avuç patronun kârını, milyonlarca emekçinin canından daha kıymetli gördüğünü gösterdi. Diyarbakır'da bir tekstil fabrikasında işçiler test olmak üzere hastaneye gittikleri için işten

atıldılar, Gebze'de bulunan Namet fabrikasında virüs 100'ü aşkın işçiye bulaşana kadar üretim durdurulmadı. İşçiler canlarını korumak için herkese test yapılana kadar üretmeyeceklerini söylediklerinde ise işten atılmakla tehdit edildiler. Bunun adı cinayet değil de nedir?

Sendikalı olmak yaşatıyor

İSİG meclisinin açıkladığı raporlarda önemli olan bir diğer konu ise 2019'da iş cinayetlerinde ölen işçilerin %98'inden fazlasının sendikası olmayan fabrikalarda çalışıyor olması. Bu rakamlar sendikalı olmanın ve mücadele etmenin bütün işçiler

için bir hayat memet meselesi haline geldiğini gösteriyor. Bunun en iyi örneği pandemi döneminin başlarında devletle patronlar el ele verip işçileri ölümüne çalıştırmaya çalıştığı sırada görüldü. Valiliğin sokağa çıkma yasaklarında bile işçilerin çalışması için kararname çıkarttığı Gebze'de, Birleşik Metal-İş Sendikası'na bağlı Sarkuysan, HT Solar, Cavo Otomotiv gibi birçok fabrikada daha işçiler işten kaçmaya haklarını kullandılar ve çalışmayı reddettiler. Sendikası olmayan fabrikalarda ise işçiler ölümüne çalışmaya devam etti. Bu yüzden ki sağlıklı, güvenli bir çalışma ortamı için, yaşamak için tek yol örgütlü mücadeleden geçiyor.

Patronların yeni normali:

Dardanel fabrikasında Koronavirüs çıktı, işçiler fabrikaya hapsedildi!

Çanakkale'de bulunan Dardanel fabrikasındaki işçilerde Koronavirüs vakaları çıkınca, patron tüm işçilerin 14 gün boyunca fabrikada karantinaya alınacağını bildirdi. Çanakkale İl Hıfzıssıhha Kurulu'nun Kapalı Sistem Çalışma adı verdiği bu sisteme göre işçiler geceleri fabrikada kalıyor gündüzleri ise çalışmaya devam ediyorlar. Bu süreçte rapor alan işçilerin raporları da hukuka aykırı bir şekilde iptal ediliyor. İşçiler resmen zorla çalıştırılıyorlar.

Bu aslında Dardanel patronunun münferit olarak almış olduğu bir karar olmaktan çok salgının ilk günlerinden itibaren "çarklar dönmeli" diyerek işçileri sokağa çıkma yasaklarında bile fabrikalara süren patron yanlısı AKP iktidarının yönlendirmelerinin sahaya yansımaları. Adeta bir çalışma kampı gibi işçileri fabrikaya hapseden ve çalışmaya zorlayan patron, işçilerin test talebini bile yerine getirmiyor. Dardanel patronu sanki övünülecek bir şeymiş

gibi, işçiler can derdindeyken üretimin sürecektir mesajını yaptığı açıklamada özellikle belirtiyor. Amacın virüsün yayılmasını engellemek değil, ne olursa olsun üretimin sürmesini sağlamak ve şirketin kârlarını korumak olduğu ortada. Canımızı hiçe sayanlara cevabımızı fabrikalarımızda salgın komitelerimizi kurarak, "sağlıklı yaşam hakkı yoksa üretim de yok" diyerek verelim. Kendi sağlığımızı yine kendimiz koruyalım.

Ücretsiz izin dayatması: Kıdem ve ihbar tazminatının gaspı ve hileli iflaslara davetiye

Büyük bir kandırmaca ile “işten çıkartmanın yasaklanması” adı altında sunulan ücretsiz izin dayatması meclisten geçen istihdam paketi ile 3'er aylık sürelerle 30 Haziran 2021'e kadar uzatılabilecek. Bu uygulama patronlara kıdem ve ihbar tazminatı ödemediği için işçileri işten atma olanağı tanyor. Zorla ücretsiz izne çıkarılan işçiler günlük 39 liraya talim etmek zorunda kalıyor. Ücretsiz izni kabul etmeyen ve başka bir işe girmek isteyen işçiler ise kıdem ve ihbar tazminatlarını yaktak zorunda kalıyorlar. Bazı patronlar, ücretsiz izne çıkardıkları işçilere, ücretinde indirim yaparsan tekrar iş başı yaptırırım diyerek şantaj yapıyorlar.

Ücretsiz izindekiler resmi işsizlik rakamlarında görülüyor

Ücretsiz izne çıkartılan işçiler resmi işsiz rakamları içinde gö-

rünmediği için işsizlik oranları olduğundan düşük görünüyor ve AKP iktidarı bu uygulamayı ekonomik durumu makyajlamak için de değerlendiriyor. İŞKUR'un son resmi açıklamasında sayısı 1,7 milyona ulaşan ücretsiz izne çıkartılanlar TÜİK'in işsizlik oranı hesapları içinde de yer almıyor. İşte işçiye zulüm olan, patronlar ve iktidar için ise salgını fırsata çeviren ücretsiz izin uygulaması bir yıl uzatılmak isteniyor.

Hileli iflaslara, işçilerin kıdem ve ihbar haklarının iç edilmesine davetiye

3 aylık süreler boyunca uzatılması öngörülen bu uygulama, patronlara hileli iflas yoluyla şirketin içini boşaltma olanağı da sağlıyor. İşçilerini ücretsiz izne çıkartan patronlar, bu zaman zarfında kıdem,

ihbar ve ücret ödemediği şirketin içini boşaltabilir. Patron aylar sonra iflas ilan ettiğinde, işçiler kıdem ve ihbar alacaklarını tahsil etmek için haczedilecek hiçbir varlık bulamayacaktır. Zaten işçi alacakları öncelik sırasında devlet ve banka alacaklarının arkasında gelmektedir. Bu şekilde iflas eden işletmelerde işçilerin kıdem ve ihbar hakları tamamen patron tarafından iç edilmiştir. Kriz dönemlerinde benzeri örneklerine çokça rastladığımız bu tür iflaslar yine yaşanacaktır. Tek çözüm bugünden itibaren işçilerin örgütlenerek fabrikada işçi denetimini oluşturmalarıdır. Çözüm iflas eden ve/veya toplu işten çıkarmaya (ya da ücretsiz izne) yönelen işletmelerin işçi denetiminde kamulaştırılmasıdır.

Kıdem tazminatı saldırısı bitmedi! Sermayeye kaynak yaratmak, devletin açıklarını kapatmak için gözleri işçinin kademinde!

Kıdem tazminatı ile ilgili Erdoğan bir kez daha işçi ve patron temsilcilerini aralarında uzlaşmaya çağırarak kıdem tazminatını fona devretme girişimini bir süre daha erteledi. Gerek sendikalardan gerekse geniş işçi kesimlerinden gelen yoğun itiraz ve tepkilere karşı Erdoğan ve iktidarı taktik olarak geçici bir geri adım attı. Bu esnada işçilere hoş görünmek için “her bir işçimizin kazanılmış hakkını korumak bu ülkenin cumhurbaşkanı ve işçilikten gelen ferdi olarak en başta görevimizdir” diyen Erdoğan, her zaman olduğu gibi çok geçmeden dediğinin tam aksini yaptı. Meclisten geçirilen istihdam paketindeki ücretsiz izin maddesi ile patronlar işten çıkartmalarda bir yıl kıdem tazminatı ödemekten kurtarıldı. Böylece işçinin en temel hakkı korunmamış ve gasp edilmiş oldu. Erdoğan lafta işçilikten geliyorum dedi ama icraatta yine patronların isteğini yaptı.

Devlet ve sermaye işsizlik sigortası fonunu hortumluyor

Kıdem tazminatının kaldırılarak bir fona devredilmesi ve bireysel emeklilik sistemine entegre edilmesine yönelik girişimler şimdilik bir yasa tasarısı haline gelmediyse de tümüyle rafa kaldırıldığını söylemek mümkün değil. Zira iktidar ve sermaye el ele işçilerin alın teri ile oluşturulan işsizlik sigortasına hortumu dayamış durumda. Seneye 131 milyar liralık varlıkla giren fonda Temmuz ayında 114 milyar lira kaldı. Hâlâ epey para varmış gibi görünüyor. Ama bu rakamın sadece yüzde 14,5'i (16,5 milyar lira) nakit olarak bulunuyor. Geri kalanı hazine tahvillerine yatırılmış olarak devletin bütçe açığını finanse etmek

in kullanıldı.

Salgının başladığı süreçte Merkez Bankası bu tahvilleri üzerine alarak 5 milyar liralık bir nakit kaynak sağladıysa da bunun ne kadar tekrarlanabileceği şüpheli. Çünkü Merkez Bankası'nın da durumu iç açıcı değil. Net altın ve döviz rezervi 25 milyar dolar olan Merkez Bankası'nın elindeki emanet dövizler olarak değerlendirebileceğimiz SWAP yoluyla elde edilen (4 aya kadar vadeli) 30 milyar doları düşüğünde SWAP hariç net rezervler 5 milyar dolar ekside.

109 milyar bütçe açığını emekçi halkın sırtına yüklemek istiyorlar

Devletin bütçe açığı ise giderek büyüyor. Hazine Bakanlığının verilerine göre bütçe Haziran'da 19 milyar, ilk 6 ayda 109 milyar açık verdi. Bütçenin açık vermesi halkın ihtiyaçlarının bir gereği ise sorun yoktur. Ancak bugün sermayeye kaynak aktarmak, şirketlerin vergi borçlarını silmek, teşvik ve destekler, müteahhitlerin kazanması için kamu bankalarının zarar ettirilmesi ve savaş harcamaları dolayısıyla verilen

bütçe açığı halkın daha da fakirleşmesi demek. Bu açığın, yine iflas halindeki Merkez Bankasının para basarak finanse etmesi de enflasyon ve hayat pahalılığı ile faturayı işçi sınıfına ve emekçi halka ödetmenin bir başka yolu.

Gözleri hala kıdem tazminatında! Kırmızı çizgimizi savunalım!

Devlet önümüzdeki sonbaharla birlikte tüm bu açıkların yükünü işçi sınıfına yıkmak için, kıdem tazminatı fonunu tekrar gündeme getirecektir. Suyunu çeken işsizlik sigortası fonunun yanında hortumlayacak yeni bir havuz oluşturmak istiyorlar. Emekçi halkın gelecek olanı bugünden görüp rehavete kapılmadan mücadele hazırlanması gerekiyor. Ülkeyi ekonomik olarak iflasa götüren, alın teriyle emeğiyle bu ülkeyi taşıyan işçi ve emekçiler değil, milletin tepesine çöken asalak sermaye sınıfıdır. Krizi yaratan sermayedir, bedelini onlar ödemelidir. Bunun için işçi sınıfı kıdem tazminatında çizdiği kırmızı çizgiyi ne pahasına olursa olsun savunmaya devam etmelidir.

İşsizler ordusunun safları ücretsiz izinlerle büyüyor

TÜİK açıkladığı işsizlik rakamlarıyla milletin aklıyla alay etmeye devam ediyor. Resmi açıklamaya göre salgının en yoğun olarak yaşandığı Nisan ayında işsizlik oranı yüzde 0,2 gerilemiş. Resmi işsiz sayısı 3 milyon 775 bin. TÜİK alay ediyor, yandaş medyaya da utanmadan sıkılmadan “işsizlikte büyük başarı” propagandası yapıyor.

Tabii ki gerçek bu değil. TÜİK'in rakamları sadece son dört hafta içinde iş arama kanallarından birini kullanmış olan işsizleri kapsıyor. İş aramaktan yılmış olanlar, ümidini kaybedenler, hatta evde kal çağrılarının olduğu ve sokağa çıkma yasaklarının ilân edildiği bir ortamda iş aramayı

ertelemiş olanlar bu rakamlar içinde yok. En önemlisi de son dönemde ücretsiz izin adı altında kıdem ihbar ödenmeden fiilen işten çıkartılmış olan 1 milyon 705 bin kişi (Nisan ayında 1 milyon 358 bin) sayılmıyor. Kafasını kuma gömen deve kuşu gibi işsizleri görmeyince işsizlik ortadan kaybolmuyor.

İş aramaktan ümidini kesenleri kapsayan ve TÜİK tarafından açıklanan ama “sayılmayan” verilere dayanan geniş tanımlı işsizlik hesabına göre Nisan ayında 9 milyon 756 bin işsiz var. Ücretsiz izinleri de eklediğinizde 11 milyonluk bir işsizler ordusu ile karşı karşıyayız. İşte işsizlik gerçeğinin gerçek tablosu:

Türkiye'de işgücü ve işsizlik - 2020

		Nis.20
İşgücü (Bin)	İş gücü	29.388
	Zamana Bağlı Eksik İstihdam	1.398
	Ücretsiz izin	1.358
Resmi İşsiz (Bin)		3.775
İşgücüne Dahil Olmıyıp geniş tanımlı işsizlik içinde sayılanlar (Bin)	Toplam	4.583
	İş bulma ümidi olmayanlar	1.310
	İş aramayıp çalışmaya hazır Olan/Diğer	3.150
	Mevsimlik çalışanlar	123
Geniş Tanımlı İşgücü (Bin)		33.971
Geniş Tanımlı İşsiz (Bin)		9.756
Resmi İşsizlik oranı		13%
Geniş Tanımlı İşsizlik oranı		29%
Geniş Tanımlı İşsiz (ücretsiz izin dahil)		11.114
Geniş Tanımlı İşsizlik oranı (Ücretsiz izin dahil)		33%

Zulüm bitmiyor! Herkese var EYT'lilere yok!

Emeklilikte yaşa takılanlar ne zaman gasp edilen haklarını istese hükümet hemen Sosyal Güvenlik Kurumu'nun açıklarından, “aktüeryel denge” hesaplarından dem vuruyor. “EYT'lilere hakları verilirse sosyal güvenlik batır” masalları anlatıyorlar. EYT'lilere zulme dayanım diyorlar. Ama özellikle salgın döneminde işsizlik artarken, işini korumak zorlaşırken, işten atılanın tekrar iş bulması neredeyse imkânsızken ve ücretsiz izin dayatması ortadayken EYT'liler için bu zulme dayanmak imkânsız hale geliyor.

EYT'lilerin karşısında bin dereden su getiren AKP iktidarı sermayeye ise muslukları sonuna kadar açıyor. İlk iş patronlara 100 milyarlık destek paketi açıklayan, patronların SGK borçlarını erteleyen, vergi borçlarını silen devlet burada da durmadı. Kısa çalışma ve ücretsiz izinle patronları primden de ücret ödemekten de kurtaran devlet son istihdam paketiyle tam zamanlı çalışmaya dönen patronların primlerini 3 ay süreyle işsizlik sigortası fonuna yıkmaya fırsatı tanıdı. Aynı iktidar SGK'ya her yıl yasa gereği ödediği ve SGK'nın sosyal güvenlik gelirlerinin yaklaşık yüzde 20'sine tekabül devlet (2018'de 54 milyar lira) desteğini de bir buçuk yıldır ödemiyor.

SGK el birliği ile hortumlanıyor ve batırılıyor. Yarın EYT'liler haklarını istediğinde yine aynı hikayeleri anlatacaklar, EYT'lilerin hakları verilmediği gibi tüm işçi ve emekçilerin emeklilik haklarını gasp edecek yasalar hazırlayacaklar. Ama artık bu halkın karnı yalanlara tok! Kaynak var. Sadece EYT'liye, işçiye, emekçiye, emekliye yok! Unutmamalıyız, hak verilmez alınır!

Levent Dölek

Ayasofya ve hilafet gölgesinde istibdadın iç kavgası

Gerçek Hayat dergisinin kapak sayfasından yaptığı “Hilafet için toparlanın” çağrısı büyük tartışma yarattı. Her ne kadar dergi Serhat Albayrak’ın sahibi olduğu Yeni Şafak grubunun olsa da Erdoğan ve AKP cephesinden geniş bir kesim hilafet tartışmasını “provokatif” gördü ve hilafet gündemiyle arasına mesafe koydu. Bu tutumu yarı-askeri rejimin kendi iç gerilimleri bağlamında bir yere oturabiliyoruz. Hulusi Akar’dan Süleyman Soylu’ya uzanan ve iktidarın silahlı çekirdeğini elinde tutan kanat uzunca bir süredir İslamcı taban üzerinde Erdoğan’la rekabet halinde. Son dönemde bu rekabet iyice kızışmış vaziyette.

Erdoğan’ın İslamcılığı kanıtlamak gibi bir kaygısı çok fazla yok. Ama diğer taraf için durum böyle değil. Hakan Fidan’ın Hulusi Akar’ı yanına alarak İslamcı camianın önde gelen ismi Nuri Pakdil’i ziyaret ettiği günlerden, Ayasofya’da Genelkurmay Başkanı Yaşar Güler’in orgeneral üniformasıyla Nur cemaati lideri ile fotoğraf çektiği, MSB ve fiili Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar’ın İslamcıların üstadı Necip Fazıl’ın ve İBDA-C “komutanı” Salih Mirzabeyoğlu’nun mezarını ziyaret ettiği bugünlere ordunun üst kademesinin kendisini İslamcı tabana pazarlama yönünde yoğun ve organize bir çaba içinde olduğu gözlerden kaçmıyor.

Son dönemde ilginç şeyler oluyor. Ordunun üst kademesi sadece namazlarda ön saflarda yer kapmıyor, Suriye’de ve Libya’da izledikleri siyasetle, Rabiacılıkta da (İhvan’ı himaye etmek ve sünni Arap dünyasında nüfus rekabetine girmek) Erdoğan’ı neredeyse sollamış durumdadır. Kemalist bilinen ve/veya kendini öyle lanse eden Metin Feyzioğlu, Nedim Şener, Doğu Perinçek gibiler ise Erdoğan’dan çok Erdoğancılık yapmaktalar. “Atatürkçü” askerlerin göz bebeği Tümğ. Cihat Yayıcı’nın, istifa ederken Hulusi Akar’dan şikayet edip Erdoğan’a bağlılık ilan etmesi hatırlarımızda. Son YAŞ’ta Erdoğan’ın Muharrem İnce’yi eleştirdiği konuşmasını alkışlamasıyla gündeme gelen Org. İsmail Metin Temel de Hulusi Akar tarafından alkışlarla pistin dışına alınlar arasında. Eski Özel Kuvvetler Komutanı Zekai Aksakallı da önce 15 Temmuz sonra Fırat Kalkanı kahramanı ilan edildikten sonra önce kızığa sonra kenara ayrılanlardan. Zekai Aksakallı da Erdoğan’a dilekçesini Hulusi Akar’ı kamuoyu önünde 15 Temmuz gecesi “almadığı kararlar” üzerinden eleştirerek vermişti. Ama beklediği desteği bulamadığı görülüyor. Erdoğan’ı generaler tasfiye edilemeyeceğini diyemeyiz. Öte yandan orduda Erdoğan’ın maaşallah dediği de üst üste üç YAŞ göremiyor!

Bu ülkede Ayasofya’ya ve hilafet tartışmalarına bakıp tüm bunların oyları eriyen Erdoğan’ın desteğini arttırma çabasından ibaret olduğunu düşünmek fazlasıyla yüzeysellik olur. Sonuçta bir dizi kamuoyu araştırması sınır ötesi operasyonlar dahil bu tip olayların Erdoğan’ın desteğindeki olumlu etkisinin birkaç ayla sınırlı kaldığını özellikle ekonomik durumun kısa sürede tekrar belirleyici hale geldiğini gösteriyor. En son Ayasofya ile ilgili yapılan bir anket de bu gündemin oy tercihlerini etkilemediğini gösteriyor.

İktidarın ilahiyatçısının çıkıp “bir FETÖ gider bin FETÖ gelir” dediği; Mehmet Metiner’in Süleyman Soylu’yu FETÖ’cülerini kayırmakla suçladığı, Soylu’nun canlı yayında Metiner’e zılgıt çekip sonra İsmail Saymaz’a “bizi cemaatlerle karşı karşıya getirmek istiyorlar” dediği yerde insan ister istemez 2019 başında Cübbeli Ahmet Hoca’nın Bahçeli’ye referans vererek söylediği sözleri hatırlıyor. Şöyle demişti: “Hiçbir cemaatin, hocanın, şeyhin, müridin alimin aleti olmayalım. Polisle, askerler birlikte hareket edelim, askerle polise direnerek memleketteki kargaşalara malzeme olmayalım. Anlayan anlar, anlamayan yanlar.”

CHP’liler “laiklik elden gidiyor” diye fazla üzülmeyin o iş partilerinin refakatinde çoktan halledildi. Öyle ki artık iktidar hesaplaşmalarında cemaatler ve tarikatlar (CHP bunları sivil toplum örgütü olarak gördüğüne göre Türkiye demokratikleşiyor olmalı!) başrolü oynamaya başladı. Esas büyük kavga bu alanda yani cemaatler üzerinde verilecek. Yakında göreceğiz. Ayasofya ile hilafetle narkoz verilen İslamcı kitle ya onlara biçilen rolü oynayacak ya da bedel ödeyecek. Kuvvetle muhtemeldir ki Erdoğan’dan, AKP’den, İslamcı süslü generallerden Müslüman alemi diriltmesini bekleyenler, CHP’den laiklik bekleyenler kadar zavallı duruma düşecek.

Sonuçta Erdoğan’ın 15 Temmuz gecesinde kendisine haber vermeyen “Hakan Fidan” ve “Hulusi Akar” ikilisi ile zaman içinde güven tazeleyip tazelemediğini bilmiyoruz. Son bildiğimiz, bu isimler için Erdoğan’ın söylediği “dere geçilirken at değiştirilmez” sözü. Şimdi yaşanan gelişmelere baktığımızda görüyoruz ki derenin hangi dere olduğu değiştirilecek atın da kim olduğu epey tartışmalı hale gelmiş durumda.

Ayasofya kimin gündemi? Kimin krizi?

İstibdad cephesi bugüne kadar kendisine hep kazandırdığını düşündüğü dindar laik tartışmasını körüklüyor ve halkı kendi gündemlerinden uzaklaştırıp bölmeyi, muhalefeti de dinsiz, imansız yaftasıyla etkisizleştirmeyi istiyor. Biz bu tür siyasi manevraları bu iktidardan yüzlerce kez gördük. Ama bu seferki farklı. Esas büyük kavga iktidarın kendi içinde... Türkiye’de “tek adam” rejimi olduğunu düşünenler için bu tablo anlaşılabilir. Ancak biz 15 Temmuz’dan bu yana Türkiye’nin bir yarı-askeri rejimle yönetildiğini ve Erdoğan’ın da devletin tepesinde tek adam değil bir nevi tek başına bırakılmış bir adam olarak kaldığını söylüyoruz. 15 Temmuz darbesini tiyatro olarak görenler de, kahramanlık hikâyesi anlatanlar da, 15 Temmuz gecesi var olan cuntalar savaşının devam etmekte olduğunu göremiyorlar.

İşçisiyle, emekçisiyle, köylüsüyle, küçük esnafıyla, kadınıyla, genciyle ülke nüfusunun yüzde 99’unun gündemi artan işsizlik, pahalılık ve gelecek kaygısı iken küçük bir siyasi İslamcı grup haricinde, AKP’lisi, MHP’lisi dâhil kimse Ayasofya’nın “A”sını konuşmuyorken, sahi bu gündem nasıl oldu da tüm tartışmaların merkezine oturdu?

İstibdadın iç kavgası

Diyaret İşleri Başkanı’nın “Atatürk’e lanet okuması”, bir FETÖ gider bin FETÖ gelir tartışması, hilâfet çağrıları, dün kahraman ilân edilen generallerin YAŞ’ta emekli edilmesi, polis ve jandarmada “FETÖ’cüler” atanıyor iddiası derken ülkenin siyaseti gerildikçe gerildi. İktidar, muhalefet partilerini, hükümetin başarılarını gölgelemek için suni rejim krizi yaratmaya çalışmakla suçluyor. Ama işin ilginç bu gerilimin başrol oyuncularının hiçbiri muhalefette değil. “Bir FETÖ gider bin FETÖ gelir” diyen iktidarın adamı bir ilahiyatçı. Polis ve jandarmadaki “FETÖ’cüler” üzerinden kavgaya tutuşan İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ile her fırsatta “Erdoğan’a biatsa biat” diyen Mehmet Metiner. Ayasofya’da üniformasıyla namaz kılp Nur cemaati lideriyle poz veren Genelkurmay Başkanı ama aynı gün instagramdan Anıtkabir fotoğrafını paylaşan hesap Genelkurmay Başkanlığı. Hilâfet çağrısını kapaktan duyuran dergi AKP’li Albayrak’ın Yeni Şafak grubunun dergisi, “Türkiye laik bir devlettir” diyen de AKP’nin sözcüsü Ömer Çelik. Hilâfet’e siyasi komplo diyen Mehmet Metiner; hilâfet çağrısına dört elle sarılan üstüne İstanbul Sözleşmesi’ni iptal etmezseniz sizi teşhir ederiz diye AKP’ye tehditler savuran Abdurrahman Dilipak! Liste uzayıp gidiyor ama başrolde hep istibdadın asker-sivil kişilikleri bulunmaya devam ediyor.

En uyumlu muhalefet

Bu uzun listenin içinde tek bir muhalefet partisi lideri ya da üye-

si ya da muhalefete yakın bir figür yok! Kopan kıyametin tarafları, işi birbirlerini ihanetle, komployla suçlamaya kadar vardırırların hepsi Türkiye’deki iktidarın yani istibdad cephesinin unsurları. Muhalefet mi? Tüm bu kıyamet koparken herhalde daha uyumlu davranan bir muhalefet yeryüzünde de modern tarihte de zor bulunur!

“Tek adam rejimi” yok yarı-askeri rejim var!

Bu garip tablonun elbette ki bir açıklaması var. İstibdad cephesi bugüne kadar kendisine hep kazandırdığını düşündüğü dindar laik tartışmasını körüklüyor ve halkı kendi gündemlerinden uzaklaştırıp bölmeyi, muhalefeti de dinsiz, imansız yaftasıyla etkisizleştirmeyi istiyor. Biz bu tür siyasi manevraları bu iktidardan yüzlerce kez gördük. Ama bu seferki farklı. Esas büyük kavga iktidarın kendi içinde... Türkiye’de “tek adam” rejimi olduğunu düşünenler için bu tablo anlaşılabilir. Ancak biz 15 Temmuz’dan bu yana Türkiye’nin bir yarı-askeri rejimle yönetildiğini ve Erdoğan’ın da devletin tepesinde tek adam değil bir nevi tek başına bırakılmış bir adam olarak kaldığını söylüyoruz. 15 Temmuz darbesini tiyatro olarak görenler de, kahramanlık hikâyesi anlatanlar da, 15 Temmuz gecesi var olan cuntalar savaşının devam etmekte olduğunu göremiyorlar.

Gerilim iktidarın başarılarının değil fiyaskolarının sonucu

Şimdi yarı-askeri rejimin içindeki tüm fay hatları son sürat geri-

lim biriktirmeye devam ediyor. Fahrettin Altun’un iddia ettiği gibi “hükümetin başarılarına” rağmen değil, tam tersine iktidarın ekonomide yarattığı çöküntü ve dışarıda yürüttüğü askeri maceraların çıkmaza girmesi dolayısıyla artıyor bu gerilim. Kimse istibdadın ülkeyi sürüklediği çöküntünün ihalesini üstüne almak istemiyor. Kendi aralarında ihanet, sabotaj, komplo suçlamalarının ayyuka çıkması bundan. Muhalefet çok uyumlu. Çünkü halka hürriyet getirmek için mücadele etmiyorlar, istibdadın iç kavgasının galibiyle yol yürümeye hazırlar.

Bu kavga bizim kavgamız değil! Bizim kavgamız ekme ve hürriyet kavgası!

Türkiye’nin işçi sınıfı, emekçileri, köylüleri, esnafı, genci, kadını, tüm ezilenleri istibdadın bu iç kavgasından asla medet ummamalıdır. Bu kavgaya bel bağlayan burjuva düzen muhalefetinden de umudu kesmelidir. Çünkü bunların iç kavgasında biri galip gelirse de, daha önce hep yaptıkları gibi taraflar anlaşıp meseleyi kendi içlerinde çözerlerse de sonuç değişmez. Dönüp işçi sınıfının haklarına saldırırlar, emperyalizme hizmet ederler, Kürtleri, Alevileri, kadınları ezerler, kârları ve ikballeri için gençlerin geleceğini çalmaya devam ederler. Ayasofya, hilâfet, FETÖ, METÖ derken aradan geçirilen torba yasalara, işçinin tırpanlanan haklarına, hortumlanan işsizlik sigortası fonuna, kıdem tazminatına, ücretsiz izinlere, kadın cinayetlerine, gençlerin geleceğini karartan sınav rezaletlerine bakın yeter! İşçi sınıfı ve emekçi halk kendi gündemine sahip çıkmalı ve kendi kavgasını vermeli! Kavgamız “işsize iş, herkeşe aş, emekçi halka hürriyet!” kavgası.

Libya'da dert "Mavi Vatan" mı petrol ve dolar yeşili mi?

İktidar Libya'da izlediği siyaseti Türkiye'nin ve Mavi Vatan'ın savunulması sloganlarıyla yürütüyor. Trablus'ta bulunan siyasal İslamcı Sarraç hükümetine verilen askeri, siyasi ve ekonomik desteğin sebebinin bu olduğu iddia ediliyor. Bu slogan uzun süredir Libya'da yedi düvelle savaşıyoruz hamasetiyle birlikte anlatılıyor. Ama nasılsa yedi düvelde emperyalizmin çıkarlarını koruyan NATO, yedi düvelin patronları ABD ve İngiltere, Libya'da Türkiye ile aynı cephede buluşmuş durumda. Libya'nın deniz komşusu emperyalist İtalya da Türkiye'nin yanında. Tüm bu ülkelerle birlikte 3500 km. öteden Katar emirinin de Libya'da "Mavi Vatanın savunulması" için duyduğu istek ve arzu, elbette izaha muhtaç.

Türkiye'nin Libya'daki varlığını kim neden destekliyor?

Tüm bu güçlerin, bir anda alevlenen Türkiye, Erdoğan ve Hulusi Akar aşkı tamamen "duygusal"! İngiliz BP ve İtalyan ENI petrol tekelileri ittifak halinde Libya'da pazar kapmaya çalışırken Fransız Total'e karşı denizde Türk donanmasını görmekten çok memnunlar. Bu hizmetin karşılığında TPAO'yu (Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı) yanlarına almaya hazırlar. BP-ENI-TPAO konsorsiyumu kurulduğuna dair haberlerin eli kulağında.

2016'da İngiliz hükümeti 15 milyon Sterlin değerindeki bir yardım paketiyle Libya'nın geleceği için Sarraç hükümeti üzerine bahis oynamıştı. Daha sonra Hafter'in ilerleyişi ile oynadığı kumarı kaybetmeye başlayan İngilizler elbette ki Türk askerinin Libya'ya gelişini selamladılar. Zira Sarraç'a verilen ekonomik ve siyasi destek İngiltere'de büyük tepki yaratmıştı. İngiltere kamuoyunun tepkisi İngiliz emperyalizminin kendi yarımını kendi askeriyle korumaya kalkmasını çok maliyetli hale getiriyordu. Şükür ki Türkiye yetmişti!

Kaddafi'nin devrilmesinin ardından Amerikan büyükelçisinin isyancılar tarafından kafası kesilerek öldürülmesi ise ABD'de çok

daha büyük bir travma yaratmıştı. ABD bu yüzden Libya politikasında mesafeli bir konum benimsemişti. Denebilir ki her iki ata da oynadı. Sarraç'ı tanıyordu ama eski bir CIA beslemesi olan Hafter'i de tümünden Rusya'nın himayesine terk etmeye razı olmadı. Ama ne zaman Türk askeri sahaya indi, ABD de Libya'da kendi çıkarlarını müdafaa edebilecek bir taşeron güç bulduğunu düşündü. Ne de olsa Türkiye ABD'yi ve NATO'yu Rusya'ya karşı desteğe çağırmıştı. Bu çağrı cevapsız kalmadı. Türkiye ve Fransız gemileri Libya açıklarında karşı karşıya geldiğinde konu NATO'ya taşındı ve ABD'nin NATO nezdinde Türkiye'yi haklı bulan bir rapor çıkmasını sağladığı artık herkes tarafından biliniyor.

Sirte ve Cufra seferine ne oldu?

Türkiye, SİHA ve savaş gemileriyle birlikte TPAO'yu da Libya'ya getirdi. Libya hükümetiyle petrol arama anlaşmaları yapıldı. Mütteahhitler de sıralarını bekliyorlardı. Herkes elini ovuşturmaya başlamıştı. Türkiye'nin askeri desteği ile Trablus kuşatmasını kıran, Tunus sınırındaki Vatiye üssünü ele geçiren Sarraç'ın, petrol yataklarına ulaşmak açısından stratejik önemdeki Cufra üssünü ve petrol sevki-

yatının yapıldığı Sirte limanlarını da alması bekleniyordu. Birkaç ay önce Hafter ateşkes önerilerini reddediyor, tüm Libya'yı istiyordu. Şimdi roller değişmiş, Hafter ve arkasındaki güçler ateşkes için bastırmaya başlamıştı.

Sirte ve Cufra'da Rus paralı askerlerinin varlığı dolayısıyla ve Mısır'ın bu iki bölgeyi kırmızı çizgi ve savaş sebebi ilan etmesiyle işin boyutu değişmeye başladı. Rusya paralı askerlerinin yanında sekiz adet savaş uçağını boyayıp Hafter'in emrine verdi. Mısır sınıra asker yığdı. Bu esnada "kimliği belirsiz" bazı uçaklar ve füzeler Türk ordusunun konuşlandığı Vatiye üssünü vurdu. Hâlâ Sirte-Cufra operasyonu için "bir gece ansızın gelebiliriz" deniyordu. "Kimliği belirsiz" saldırının sahibi olduğu düşünülen BAE'nin Yemen'de vurulmasından bahsediliyordu. Medyatik güvenlik uzmanları uçtukça uçuyordu.

Sonra ne mi oldu? Türkiye Libya'ya gelirken ABD'den gördüğü desteği Sirte ve Cufra'ya ilerlerken göremedi. ABD, Libya'da Rusya'nın etkisini kırmak istiyordu ama Sirte ve Cufra'da Türkiye'yi desteklerse karşı tarafta olan Suudi Arabistan, BAE ve en önemlisi Mısır üzerindeki nüfuzu tehlikeye girebilirdi. Bu yüzden ABD ağırlığını ateşkesten yana koydu. Ardından da

bir anda Türkiye ve Rusya'nın ateşkes için ortak çabaların sürdürülmesi için anlaşmaya varıldığı açıklandı. Sirte ve Cufra seferi rafa kalktı.

Libya macerasının bedelini Azerbaycan mı ödedi?

Türkiye'nin Libya'da ateşkes için Rusya ile çalışmaya razı olmasında Ermenistan'ın Azerbaycan'a yaptığı saldırının etkisi mutlaka hesaba katılmalı. Daha önce İdlib'te Türk askerini bombalayarak istediği anlaşmayı alan Rusya, Ermenistan'ı böyle bir saldırıya kıskırtmış olsa da olmasa da bu saldırının yarattığı ortamdan sonuna kadar yararlanmıştı. Zira aklı başında her asker ve siyasetçi Libya'da manevra alanı sınırlı olan Rusya ile Kafkasya'da karşı karşıya kalmanın bedelinin ağır olduğunu görecektir. Nitekim saldırı 13 Temmuz'da yapılmış sonra Türkiye cephesinden dost ve kardeş Azerbaycan'a destek nutukları haricinde ciddi hiçbir sesin çıkmadığı günler yaşanmıştır. Medyada Azerbaycan'ı adeta unutturmaya çalışmıştır. Ne zaman Türkiye Libya'da Rusya'nın istediği anlaşmayı imzalamış, ondan sonra TSK'nın Azerbaycan'da yapacağı tatbikatın haberleri yayınlanmaya başlamıştır. Daha önce nasıl İdlib'te Türk askerlerini vuranın Rus uçağı olduğunu herkes bildiği halde tek

kelime edilmediyse, Tovuz saldırısının ardından da Hulusi Akar'dan Erdoğan'a herkes "Ermenistan'ın tek başına yapamayacağını biliyoruz" demiş ama kimse de bu bildiğini söylemeye cesaret edememiştir. Türkiye'nin Libya macerasının bedelinin Azerbaycan'a ödetilmiş olması ciddi bir olasılık olarak karşımızda durmaktadır.

Taşeronluğa son!

Vaktiyle nasıl Davutoğlu'nun "komşularla sıfır sorun" sloganıyla söylediği ve yaptığı tam bir tezat içinde olmuşsa bugün de Doğu Akdeniz'de, Libya'da, Suriye'de atılan vatan, millet nutukları ile sadadaki icraat arasında aynı tezat söz konusudur. "Mavi Vatan" diye yola çıkıp emperyalizmin himayesinde petrol ve dolar yeşilinin peşinde koşanların girdiği maceraların ve emperyalist güçlerin taşeronluğunu yapmanın bedelini Türkiye'nin emekçi halkı ödemektedir. Lafla emperyalizme karşı çıkıp eylemde ona hizmet eden dış politikanın yerine işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarı, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasında, İncirlik üssünün kapatılmasında, Libya'dan Suriye'ye, Kafkasya'dan Irak'a emperyalizme ve Siyonizme karşı, birleşik bir mücadele cephesinin inşasındadır.

Tarihin en büyük ekonomik daralması

ABD'de Gayri Safi Yurtiçi Hasıla % 9.5 düştü

Gayri Safi Yurtiçi Hasıla'sındaki düşüş, açık ara en büyük düzeyde

Kaynak: Bureau of Economic Analysis- Karl Russell

Amerika, Avrupa, hatta Çin... Koronavirüs ile Üçüncü Büyük Depresyon bir araya gelince, dünya ekonomisinde üretim ve işsizlikte tarihte görülmemiş bir çöküş yaşanıyor. Dünyanın en büyük ekonomisine sahip olan ABD'de ekonomi, Nisan-Haziran ayları arasında, yani yılın ikinci çeyreğinde bir önceki yılın aynı üç ayına göre %9,5 daralma gösteriyor. Bu, yıllık tempoda %33'lük bir düşüş demek. Bunun Amerikan tarihinde eşi menendi yok. Uzmanlar bunun 1930'lu yılların Büyük Buhran dönemini de sol-

layan bir düşüş olduğunda hemfikir. Amerika'da tam 19 haftadır (yani yaklaşık 5 aydır) her hafta 1 milyondan fazla insan işsizlik ödemesi için başvuruda bulunuyor. Şu anda 30 milyon dolayında insan işsizlik ödemesi alıyor. Kongre dört ay önce işsizlere haftada 600 dolar ilave ödeme yapılması için bir yasa çıkardı. Buna ilaveten özel bir uygulama ile "serbest" çalışanlara (sanatçılar, yazarlar vb.), kendi hesabına çalışanlara (kendi işine sahip olanlar) ve işsizlik ücretine hak kazanamayan başka türden çalışanlara Pandemi

İşsizlik Yardımı yapılıyor. Bunun dışında şirketlere ve bankalara destek için görülmemiş kurtarma operasyonları yapıldı. Yani ABD devleti ekonomiyi canlandırmak için bütün sınırları zorladı. %10'a yakın düşüş buna rağmen! Bir de onlar olmasaydı!

Tabii bu cömertlik bedavaya olmuyor. ABD devlet bütçesi görülmemiş açıklar veriyor. Son üç ayda ABD'nin kamu borcu 3 trilyon dolardan fazla artmıştır. Peki toplam borç nedir? 21,5 trilyon dolar. Yani 2019 Gayrisafi Yurtiçi Hasılasıyla

(GSYİH) karşılaştırıldığında yüzde 100! Şimdi GSYİH çok düştüğüne göre çok daha yüksek bir yüzde söz konusudur.

Son aylarda olup bitenler sadece Koronavirüse bağlansa bile görüldüğü gibi ABD'nin toplam birikmiş borcu da çok yüksek. İşte burada Üçüncü Büyük Depresyon'un krizde oynadığı rolü canlı olarak görüyoruz. Ayrıca 2008'den beri on yıldır sıfır faiz politikası uygulanmaktadır! Yani kapitalist devletler Üçüncü Büyük Depresyon'u salt kontrol altında tutabilmek için bile olanaklarını son sınırına kadar kullanmışlardır.

Avrupa daha da kötü durumda!

İnsan, yıllık tempoda yüzde 33 küçülen ABD ekonomisinden daha kötüsü olmaz diye düşünebilir. Ama aşağıya doğru yarış inanılmaz hızlarda sürüyor. Avrupa Birliği'nin 27 üyesinden avro ortak para birimini kullanan 19 ülkeden oluşan Avro bölgesinde üretim 2020 ikinci çeyrekte ABD'nin %9,5'ine karşılık %12 azalmış durumda! Bunun yıllık karşılığı muhtemelen yüzde 40'a yakın bir daralma demek.

Çin: Yarım yüzyıldır ilk daralma!

Bilindiği gibi, Çin'de Covid-19 diğer coğrafyalara göre çok daha

erken ortaya çıktı ve başarılı bir politika sonucunda Mart sonundan itibaren kademe kademe kontrol altına alındı. Dolayısıyla, Çin'in ekonomisindeki sarsıntı 2020 ikinci çeyrekte değil, ilk çeyrekte, yani Ocak-Mart arasında yaşandı. Çin ekonomisi, bu yılın ilk çeyreğinde %7 oranında daraldı! Bu, yarım yüzyıla yaklaşan bir süredir, yani 1976'dan beri Çin ekonomisinin ilk daralması!

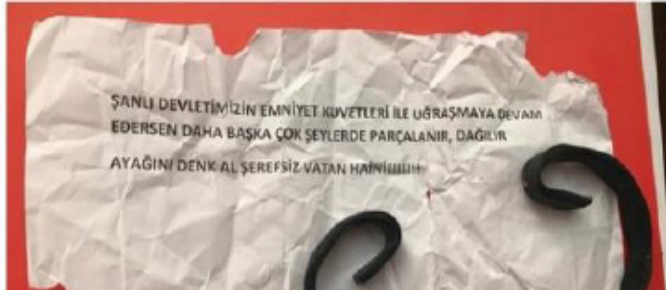
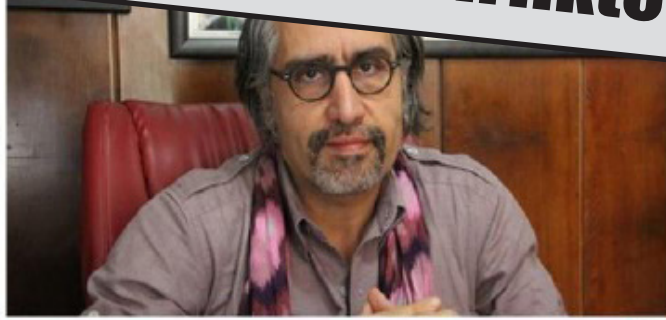
Talihsizlik değil kapitalizmin kâr hırsı

Şimdi birçok yorumcu virtüsün insanlığın başına sadece hastalık değil ekonomik kriz, işsizlik, yoksulluğa belalarını da getirdiğini söyleyecek. Bu şekilde kapitalist üretim tarzını temize çıkarmaya çalışacak. Oysa tam tersi doğru.

Pandeminin bir tehdit olduğu Dünya Sağlık Örgütü tarafından 30 Ocak'ta açıklanmışken, ABD'de, Avrupa'nın birçok zengin ülkesinde (İspanya, İtalya, Fransa, Britanya, Belçika, İsveç vb.) ve sermaye yanlısı iktidarların yönettiği birçok "yükselen ekonomi"de (Brezilya, Hindistan, Türkiye, Rusya vb.) pandeminin müthiş ağır sonuçlar yaratması engellenemedi, hâlâ da engellenemiyor. Yani insanlığın hem çok yüksek düzeyde ölümlerle, hem işsizlik ve yoksullukla karşılaşmasının sorumlusu doğallığı içinde virüs değil. Kapitalizm.

Saldırılarına karşı ekmek ve hürriyet için birlikte mücadele

Avukatların aylarca süren mücadelesine rağmen iktidar, baroların bölünmesine olanak sağlayan yasa tasarısını meclisten geçirdi. Baroların bölünüp parçalanması, istibdad rejiminin yargının bütün bileşenleri üzerinde adım adım otoritesini tesis etme politikasının bir parçası. Çünkü mahkemeler iktidardan bağımsız kararlar veremiyorken avukatlar yargı bağımsızlığını savunmaktan vazgeçemedi. Rejimin karşısında aşılması gereken bir engel olarak durdu. Bu engeli aşamayınca da saldırılarına devam etti. Nitekim barolara ilişkin yasanın engellenmesi için verilen mücadeleler esnasında onbinlerce avukatın temsilcisi olan baro başkanları, tüm Türkiye'nin gözleri önünde polislerce saldırıya uğradı. Yine bu mücadeleler devam ederken müvekkilinin ifadesi için Ankara emniyetinde bulunan bir avukatı polisler darp etti.

Barolara ilişkin yasanın meclisten geçmesinin hemen ardından ise 13 Temmuz 2020 tarihinde, Adana'da, Devrimci İşçi Partisi ve Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi olan yoldamız Avukat Şiar Rişvanoğlu'nun bürosuna saldırı oldu. Saldırganlar bıraktıkları, "Şanlı devletimizin emniyet kuvvetleri ile uğraşmaya devam edersen daha başka çok şeyler de parçalanır, dağılır" notuyla kim olduklarını hiç çekinmeden belli de etmişlerdi. Emniyet kuvvetleri, Avukat Şiar Rişvanoğlu nezdinde tüm savunmaya tehdit mesajlarını bu saldırı ile iletiler.

29 Temmuz tarihinde ise, Hatay Baro Başkanı Avukat Ekrem Dönmez ailesi ile bir restoranda yemek yediği esnada gözaltına alındı. Bir baro başkanının emniyet güçleri tarafından tanınmamasının olanaksız olduğu düşünülürse polislerin baro başkanının kimliğini istemesi, ola-

yın yaşandığı sırada da "ben devletim" cümlesini kurmaları bir kez daha gösterdi ki savunma iktidara tabi olmayı reddettikçe avukatlara saldırılar devam edecek.

Onyıllardır, devletin patron yanlısı yasalarına karşı emekçi halkların, erkek egemenliğine karşı kadınların, ırkçı ayrımcılıklarına karşı Kürtlerin ve tüm ezilenlerin mücadelelerinde saf tutan avukatları hiçbir saldırı yıldıramadı, bunlar da yıldırılmaz. Dün baskı rejimlerinin karşısında eğilmeyenler bugün istibdada karşı hürriyet mücadelesi veriyor, yarın da verecek. Bu mücadele sadece avukatların mücadelesi değildir, bu mücadele ekmek talebiyle seslerini yükselten emekçilerin de mücadelesidir. Bu nedenle saldırılara karşı verilecek cevap ekmek ve hürriyet için birlikte mücadeledir.

Tehdit altındaki Şiar Rişvanoğlu'na sahip çıkalım!

Avukat Şiar Rişvanoğlu ile dayanışma için Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, Düşünce Suçu(?)'na Karşı Girişim ve 78'ler Girişimi'nin çağrısı ile bir imza kampanyası düzenlendi. "Tehdit altındaki Avukat Şiar Rişvanoğlu'na sahip çıkalım!" başlıklı kampanya metninde Rişvanoğlu'na yapılan saldırının tüm ezilenlere ve sosyalistlere yapıldığı vurgulandı. Saldırının amacı ise "Bugün iktidar 'çoklu baro' adı altında avukatların meslek örgütlerini parçalamaya ve dağıtmaya girişmişken, aslında, zayıflatılmaya, evcilleştirilmeye, istibdadın dayanağı haline getirilmeye çalışılan, bir ülkenin adalet mekanizmasının belki de en önemli dayanağı olan savunmadır. Bu tehdit, işte o savunmanın fiilen felç olmasını, bütün avukatların duruşma salonlarında korku içinde susmasını amaçlıyor" şeklinde açıklandı.

İlk aşamasında 176 sendikacı, dernek yöneticisi, akademisyen, yazar, siyasetçi ve avukatın imzaladığı dayanışma kampanyası ile istibdadın parçalamaya ve dağıtmaya çalıştığı barolara, Şiar Rişvanoğlu'na sahip çıkma ve tüm meslektaşlarını savunmaya girişme çağrısı yapılırken; avukatların ancak bu dayanışmadan sonra gönül rahatlığıyla "Savunma susmadı, susmayacak!" sloganıyla adliye koridorlarını çmlatabilecekleri ifade edildi.

İmza kampanyası yeni imzalarla birlikte büyürken dayanışma ifadeleri dünyanın dört bir yanına yayıldı. Şimdiden Yunanistan'dan Rusya'ya, Arjantin'den Fransa'ya, Brezilya'dan Macaristan'a, Finlandiya'dan Bulgaristan'a, Azerbaycan'dan Japonya'ya, Uruguay'dan Ukrayna'ya 12 ülkeden 15'in üzerinde örgüt ve çevre bu tehdit karşısında dayanışma gösterirken yeni destekler de gelmeye devam ediyor.

Devrimci İşçi Partisi İstanbul Kartal bürosu açıldı!

Devrimci İşçi Partisi sınıf içerisinde örgütlenmeye, ekmek ve hürriyet mücadelesini büyütme her koşulda devam ediyor. Fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde ve kapitalizmin emekçi halkı tehdit ettiği her yerde işçi sınıfının bağımsız siyasetini yapan, kendisini işçilerin ve emekçilerin partisi olarak inşa eden Devrimci İşçi Partisi örgütlenme çalışmalarının yeni bir aşaması olarak İstanbul Kartal Bürosu'nu açtı.

Evde kalamayanların partisi evde kalamayanların mücadelesini yükseltiyor!

Bütün dünyayı ve Türkiye'yi etkisi altına alan Koronavirüs salgını işçi sınıfını ve emekçi halkı tehdit etmeye devam ediyor. Zenginler kendilerini tecrit edip hayatı lüks evlerine, villalarına sığdırırken Koronavirüse karşı verilen savaşın en ön cephesinde yer alan sağlık emekçileri, canları pahasına çarkları döndüren sanayi işçileri, tarlaları eken tarım işçileri, halka gıda, ilaç ve Koronavirüse karşı koruma malzemelerinin tedarikini sağlayan taşımacılık işçileri, yani milyonlarca işçi ve emekçi evde kalmıyor, kalamıyor. Devrimci İşçi Partisi, Koronavirüs salgınının ilk gününden itibaren evde kalamayan milyonların partisi olduğunu ilan etti. Hastanelerin, fabrikaların önlerinde, evde kalamayan milyonlar neredeyse orada olarak emekçi halkı örgütlemeye devam etti. Salgın döneminde yoğunlaşarak devam eden örgütlenme çalışmaları Devrimci İşçi Partisi Kartal Bürosu'nun açılışına giden yolları döşedi.

İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler bu büro hepimizin!

Bir yandan istibdad rejiminin, diğer yandan Koronavirüs salgınının emekçi halkı sıkıştırdığı bu dönemde, DİP Kartal Bürosu partinin çabaları ve emekçi halkın desteği ile açıldı. Bu büro; her koşulda örgütlenen ve mücadele eden işçi sınıfının, istibdad rejiminin sopası altında yoksullukla boğuşan emekçi halkın, geleceğine ve memleketine sahip çıkan gençlerin, erkek şiddetine, erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı en ön saflarda mücadele eden emekçi kadınların bürosudur! Devrimci İşçi Partisi Kartal Bürosu, bu topraklarda ekmek ve hürriyet için mücadele eden herkesin bürosudur. Bütün işçilere, emekçilere, kadınlara ve gençlere hayırlı olsun!

*Büro Adresi: Yukarı Mahallesi, Çırcır Caddesi No: 1/80 K: 4 Ayyıldızlar İş Merkezi, Kartal - İstanbul

İstanbul Sözleşmesi'nin iptali şiddetin önünü açmaktır: Sözleşme uygulansın! Şiddete karşı öz savunma!

İstibdad cephesinden, Batı değerleri gözetilerek aile yapısına dikkat edilmeden hazırlandığı, şiddetin arttığı haberlerinin yalan olduğu gibi gerekçelerle İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmek gerektiğini savunan sesler yükselmeye devam ediyor. Bu yılın ilk 7 ayında 148 kadının, zamanında ve yeterli önlemler

alınmaması sebebiyle katledildiği gerçeğini görmezden gelen AKP Merkez Yürütme Kurulu (MYK), Erdoğan'a sözleşme nedeniyle boşanmaların arttığını tespit eden bir rapor sundu.

Kadın cinayetlerinin, tecavüzlerin katlanarak arttığı bir dönemde boşanmaların artması üzerine raporlar sunarak

İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmek gerektiğini savunan iktidar, şiddeti bilinçli olarak "ev içi mesele"ye indiriyor. Ev dışında yaşanan vakalarda ise kadının namusunu sorguluyor. Evde, iş yerinde, okulda, sokakta sistematik olarak şiddete maruz bırakılan kadınların sesini "aile" demagojisiyle kısmaya çalışıyor.

Armağan Tulun

Mücadele yaşatır, emekçi kadınlar mücadeleye!

Pınar Gültekin'in vahşice katledilmesinin ardından hem kadın cinayetleri hem de kadına karşı şiddetin engellenmesine yönelik, 2011 yılında İstanbul'da imzaya açıldığı için İstanbul Sözleşmesi olarak bilinen uluslararası sözleşme üzerine tartışmalar gündeme geldi. "Kadınlar kadınları destekliyor" sloganıyla başlayan sosyal medya kampanyası "İstanbul Sözleşmesi yaşatır" sloganının da ön plana çıkmasına sebep oldu. Çünkü Pınar Gültekin'in öldürülmesi, İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edilmesinin tartışıldığı bir döneme denk gelince, tek bir kadının daha kadın cinayetlerinde yaşamını yitirmesini istemeyen kadınlar, yaşamlarının, devletin kadınları korumasının bir garantisi gibi İstanbul Sözleşmesi'ne sarıldı.

Türkiye, İstanbul Sözleşmesi'ni, imzaya açıldıktan sonra kabul eden ilk ülke. Bugün ise sözleşmenin gereği olan bazı yükümlülüklerin Türkiye'nin aile yapısına ve değerlerine aykırı olduğu gerekçesiyle istibdad cephesinden sözleşmenin iptalini savunan sesler yükseliyor. İstanbul Sözleşmesi'nden de, kadına yönelik şiddetin engellenmesine yönelik 6284 sayılı yasadandan da, bu yasanın uygulanmasına ilişkin düzenlemeleri içeren yönetmeliklerden de elbette vazgeçmeyeceğiz. Mevcut haklarımızı savunurken, bu yasaların şiddetin engellenmesini sağlayacak, kadınların yaşamlarını daha fazla koruma altına alacak şekilde genişletilmesi için mücadeleye devam edeceğiz. Çünkü biliyoruz, bugüne kadar yasalara, yönetmeliklere yazdırılan ne kadar hak varsa, hepsi çeşitli mücadelelerin sonucu olarak elde edildi. Mücadele ile yasalara yazdırılması da yetmedi, uygulanması için de yine mücadele etmek gerekti. Yani ne 6284 sayılı yasa, ne İstanbul Sözleşmesi ne de herhangi başka bir uluslararası sözleşme değil, mücadele yaşatır.

Kadın cinayetlerinin, hele ki Özgecan Aslan, Emine Bulut ve Pınar Gültekin'de olduğu gibi bütün toplumda infial yaratacak şekilde vahşice katledilmelerinin ardından kadınlar kitlesel şekilde sokaklara dökülüyor, toplumda günler süren ciddi bir hassasiyet oluşuyor. Ancak ilk günlerin öfkesi soğudukça, artık yeter duygusunun hiddeti azaldıkça, güçlü kitlesel bir mücadeleyi sürekli kılmak mümkün olmuyor. Elbette diğer toplumsal mücadeleler gibi, başka dinamiklerin etkisi ile bu mücadelenin de zaman zaman kitleselleşmesi, zaman zaman gerilemesi normal. Üzerinde durmamız gereken, özellikle son yıllarda istibdadın baskısı altında en kalabalık eylemler 25 Kasım, 8 Mart gibi günlerde gerçekleştirildiği halde, bu gücün 26 Kasım'a, 9 Mart'a aynı oranda aktarılması. Oysa kadın kurtuluş mücadelesi her daim bu potansiyele sahip, iş ki o potansiyelin kaynağını görsün, yüzünü o kaynağa, emekçi kadınlara dönsün.

Emekçi kadınlara yaslanan bir mücadele, evet, toplumun ezici çoğunluğunun, %99'unun yarısını oluşturan kitlesel bir güce sahip olacaktır. Ama daha da önemlisi, bu gücü sürekli hale getirecek araçlara sahip olmaktır. Ancak emekçi kadınlara yaslanan bir mücadele, İstanbul Sözleşmesi'ni de 6284'ü de savunurken gerektiğinde farklı mücadele yöntemlerinin uygulanabilmesini mümkün kılacaktır. Emekçi kadınlara yaslanan bir mücadele sadece fiziki olarak değil, siyasi ve ideolojik olarak da erkek egemen kapitalist sistemden bağımsızlığı sağlayacaktır. Biz işte bu nedenle, yani sadece politik olarak doğru olduğu için değil, sonuç almak için kapitalizme ve erkek egemenliğine karşı emekçi kadınlar en öne diyoruz, bu mücadelenin öncülüğünü emekçi kadınların üstlenmesi gerektiğini savunuyoruz.

İstanbul Sözleşmesi nedir, neden önemlidir?

2014'ten bu yana yürürlükte olan İstanbul Sözleşmesi kadınları her türlü şiddete karşı korumayı, kadına karşı şiddeti ve hane içi şiddeti önlemeyi amaçlayan, Türkiye dahil 40'ın üzerinde devlet tarafından imzalanmış bir uluslararası sözleşmedir. Sözleşme, taraf devletlere getirdiği yükümlülükler bakımından 4 ana başlıkta incelenir. Buna göre şiddetin önlenmesi, şiddet mağdurlarının korunması, failere yönelik etkili soruşturma ve kovuşturma yürütülmesi ve kadına yönelik şiddeti engellemeye dönük politikalar izlenmesi için taraf devletler gerekli tedbirleri almakla yükümlüdür. AKP MYK, sözleşmeden kaynaklandığını iddia ettiği boşanma istatistiklerini raporlaştırdıysun biz, sözleşmenin sadece birkaç maddesine ve uygulansaydı bugün aramızda olabilecek olan, katledilen kadınlara, çocuklara bakalım:

Sözleşmenin 34. maddesi -*Taraflar başka bir şahsa yönelik olarak gerçekleştirilen ve bu şahsı, şahsın kendisini güvende hissetmesini önleyecek şekilde korkutacak, kasıtlı bir biçimde tekrarlanan tehditkar davranışların cezalandırılmasını temin edecek gerekli yasal veya diğer tedbirleri alacaklardır*- uygulansaydı;

Kolluğun müdahalesi ile katilin ısrarlı takibi engellenecek, Pınar Gültekin canice katledilmeyecekti.

Sözleşmenin 50. maddesi -*Taraflar sorumlu kolluk kuvveti birimlerinin bu Sözleşme kapsamındaki her türlü şiddet eylemine karşı, mağdurlara yeterli korumayı derhal sağlayarak süratle ve gereken biçimde mukabelede bulunmalarını temin edecek gerekli yasal veya diğer tedbirleri alacaklardır*- uygulansaydı;

Koruma kararı talep etmek için karakola giden, karakoldan çıktıktan hemen sonra küçük kızının ve insanların gözleri önünde katledilen Emine Bulut yaşıyor olacaktı.

Sözleşmenin 56. maddesi -*1/a. Mağdurların, ailelerinin ve tanıklarının, sindirmeye, misillemeye ve tekrar mağdur bırakılmaya karşı korunmalarını sağlayacaklardır*- uygulansaydı;

AKP'li Şirin Ünal nüfuzunu kullanarak Nadira Kadirova'nın ölüm sebeplerinin araştırılmasını engelleyemeyecek, ailesinin baskı altında tutulmasını sağlayamayacak, başka nüfuzlu kişiler buradan cesaret alamayacak, dosya üzerine kapatılamayacak, sorumlular cezalandırılacaktı.

Sözleşmenin 56. maddesi -*mağdurunun en azından kendisinin veya ailesinin tehlikede olabileceği durumlarda, failin kaçması veya geçici veya kesin*

olarak serbest bırakılması halinde mağdurun bilgilendirilmesini sağlamak-

uygulansaydı; Eşini bıçakladığı için hapis hane giren, salgın bahanesiyle tahliye edilen şahıs eşinin ve kızlarının yaşadığı eve gidip kızı Ceylan Aslan'ı döverek öldüremeyecek, Ceylan hâlâ aramızda olacaktı.

Sözleşmenin 53. maddesi -*Taraflar 1. fıkrada saptanan kısıtlama veya koruma emirlerinin ihlallerin etkili, orantılı ve caydırıcı cezai veya diğer yasal yaptırımlara tabi olmasını sağlamak üzere gereken yasal veya diğer tedbirleri alır*- uygulansaydı;

Şimdi aramızda olmayan onbinlerce kadının katilleri, haksız tahrik, iyi hâl indirimlerinin söz konusu bile olamayacağı yargılamalara tabi olacak, caydırıcı cezalar daha nice katliamların önüne geçebilecekti.

Sözleşmenin varlığı değil, mücadele yaşatır!

Türkiye devleti İstanbul Sözleşmesi'nin tarafiyken ve henüz bu sözleşmeden çekilmemişken de kanımızı donduran kadın cinayetlerine şahit olduk. Çünkü şiddetin asıl sebebi cinsiyetçi, ayrımcı politikalar, bu politikaların yeniden üretimini sağlayan erkek egemen kapitalist sistemdir. Şiddetin kaynağı için "Kadınlar iş aradığı için işsizlik yüksek" diyen eski bakana, şiddetin abartıldığını söyleyen Erdoğan'a bakmak gerekir. Bu söylemler ve ay-

rımcı politikalar kadınları üretimin ve toplumun dışına itiyor. İktidar koruyucu yasaları uygulamadığı gibi üstüne iptal etmeye çalışıyor!

İstanbul Sözleşmesi'nin varlığı elbette önemli ancak yeterli değil. İktidarın cinsiyet ayrımcı politikalarına karşı durabilmek, kazandığımız yasal dayanakların korunmasını ve uygulanmasını sağlamak için sesimizi yükseltmeliyiz. Ancak bu, mahkemelerin nüfuzlu olanın korunmasına, iyi halden, tahrikten, delil yetersizliğinden her gün kadın katillerinin salıverilmesine

engel olmaz. Yasaların uygulanması ve kadınları koruyacak yeni yasalarla haklarımızın genişletilmesi için de mücadeleye devam ediyoruz. Bugünden başlayarak kadınların yaşamını fiilen korumak ve şiddete örgütlü bir şekilde müdahale ederek savuşturmak için öz savunma örgütlenmeleri kurmalıyız. Ve nihayet sistematik şiddete, cinsiyet ayrımcı işbölümüne, kadınların maruz kaldığı tüm baskı ve ezilme biçimlerinin kaynağı ve koruyucusu erkek egemen kapitalist sisteme karşı bütünlüklü bir mücadele örgütlemeliyiz.

Amerika

“Yarım kâse b.k yemek”!

ABD’de halk isyanı Haziran ayı kadar yüksek bir kitlesellik düzeyinde olmasa da devam ediyor. Temmuz sonlarında Trump’ın, Yurtiçi Güvenlik Bakanlığına bağlı askerleri yerel yetkililere danışmadan ABD’nin Batı yakasında Oregon eyaletinin başkenti Portland kentinde devam eden işgal eylemini dağıtmak üzere göndermesi, isyanın sadece Oregon’da değil başka yerlerde de alevlenmesine yol açtı, amaçlananın tam tersi sonuç verdi.

Portland’da Trump’ın askerleri, üzerinde askerlerin sonradan teşhis edilmesine yarayacak hiçbir işaret bulunmayan üniformalar giymiş vaziyette, gece vakti hiçbir açıklama yapmaksızın göstericileri plakasız araçlara atarak resmen kaçırdı. Büyük kalabalıklara ağır saldırılarda bulundu. Buna karşılık zaman içinde bir ölçüde zayıflamış olan kalabalıklar aniden kabardı. Siyahilerin Ha-

ziran ayı kadar yüksek bir kitlesellik düzeyinde olmasa da devam ediyor. Temmuz sonlarında Trump’ın, Yurtiçi Güvenlik Bakanlığına bağlı askerleri yerel yetkililere danışmadan ABD’nin Batı yakasında Oregon eyaletinin başkenti Portland kentinde devam eden işgal eylemini dağıtmak üzere göndermesi, isyanın sadece Oregon’da değil başka yerlerde de alevlenmesine yol açtı, amaçlananın tam tersi sonuç verdi.

Portland’da Trump’ın askerleri, üzerinde askerlerin sonradan teşhis edilmesine yarayacak hiçbir işaret bulunmayan üniformalar giymiş vaziyette, gece vakti hiçbir açıklama yapmaksızın göstericileri plakasız araçlara atarak resmen kaçırdı. Büyük kalabalıklara ağır saldırılarda bulundu. Buna karşılık zaman içinde bir ölçüde zayıflamış olan kalabalıklar aniden kabardı. Siyahilerin Ha-

ziran ayı kadar yüksek bir kitlesellik düzeyinde olmasa da devam ediyor. Temmuz sonlarında Trump’ın, Yurtiçi Güvenlik Bakanlığına bağlı askerleri yerel yetkililere danışmadan ABD’nin Batı yakasında Oregon eyaletinin başkenti Portland kentinde devam eden işgal eylemini dağıtmak üzere göndermesi, isyanın sadece Oregon’da değil başka yerlerde de alevlenmesine yol açtı, amaçlananın tam tersi sonuç verdi.

greve giden ILWU (Liman ve Depo İşçileri Sendikası) halk isyanına örgütlü işçi sınıfı hareketinin ilk katılımıydı. 20 Temmuz’da ise özellikle siyahilerin yüksek oranda istihdam edildiği sektörlerde (sağlık kesimi, hizmet işçileri, kamyon şoförleri, kamu emekçileri vb.) bir dizi büyük sendikaların katılımıyla grevler yapılması, gösteriler düzenlenmesi bu ilk adımın yayılması anlamını taşıyor.

Demokrat Parti’nin adayı Joseph Biden Temmuz sonunda konuştu: Şiddete başvuran göstericiler “bulunmalı, tutuklanmalı ve mahkemeye çıkarılmalı”ydı! İşte bu çıkış Demokrat Parti’nin solunda yer alanların bir bölümünü zıvanadan çıkardı. En önemlisi, Bernie Sanders kampanyasının eş başkanı siyahi kadın politikacı Nina Turner şöyle konuştu: “Biden’a oy vermek yarım kâse b.k yemek. Yarım kâse de olsa b.k b.ktur”.

ABD’nin solcuları ve sendikacıları Biden’ı destekliyor, Biden ise Trump’ın faşizan taktiklerini destekliyor. Bir işçi sınıfı adayı ve bir işçi partisi için mücadelenin önünü Biden kendisi açıyor. Gerisi sosyalistlerin ve işçi sınıfı liderlerinin ferasetine bağlı! İşçi Partisi İçin Birleşik Cephe Komitesi’ndeki Amerikalı yoldaşlar işte aylardır bu yolu açmaya uğraşıyor.

Latin Amerika

Şili’de BES isyanı!

Amerika’dan sonra Şili’de de kitleler Koronavirüse meydan okuyarak sokaklara döküldü. Bilindiği gibi, Şili’de geçtiğimiz Ekim ayında patlak veren devrimci yükseliş, milyonlarca insanı, virüse karşı karantina önlemleri gelene kadar sokaklara dökmüştü. Aylarca süren mücadeleyi ülkenin sağcı başkanı Piñera ancak “Toplumsal Barış Anlaşması” başlığı altında bir referandum düzenleyerek kontrol altında tutabileceğini anlamıştı. Şimdi Ekim ayında bir referandum yapılması kabul edilmiş durumda.

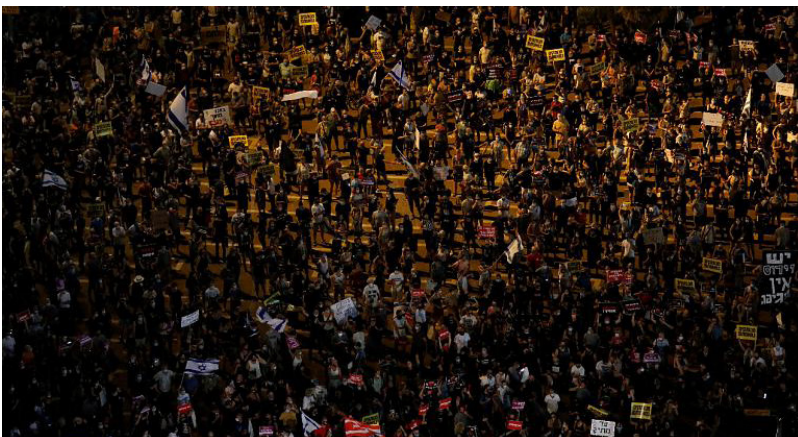
Şili burjuvazisinin ve başkan Piñera’nın bu manevraları devam ederken ve ülke ağır bir Koronavirüs krizi ile başa çıkmaya çalışırken, Temmuz ayında halk yine eylemlere başladı. Bu sefer somut hedef AFP olarak anılan, bizde ise BES, yani bireysel emeklilik sistemi olarak bilinen ve emekliliği özel şirketlerin kaptırmasına terk eden sistemdi. 1973’te seçimle başa gelmiş sosyalist başkan Allende’yi öldürerek iktidara geçen General Pinochet, Amerikalı neoliberal iktisatçıların danışmanlığıyla Şili’de erkenden bir piyasa ekonomisi politikası uygularken tarihe geçen en önemli “reformu” bu BES sistemi olmuştu. İşte şimdi halk, yeniden ayağa kalkarak bu sistemi sorguluyor.

Meclis halkın baskısı altında BES fonlarının yüzde 10’unu halka dağıtmayı kabul etti. Ama emekçi halk bütün fonların kontrol altına alınmasını istiyor. Bu fonlar bir yandan özel şirketlere kârlı getiri sağlarken, bir yandan da kamu ve özel sektörün işletmeleri için ucuz kredi kaynağı olarak kullanılıyor. Aynen bizdeki fonlar gibi, mesela İşsizlik Fonu gibi, mesela kurmaya çalıştıkları Kıdem Tazminatı Fonu gibi. Bu yüzden Şili’nin devrimci güçleri bu fonların doğrudan işçi denetimine verilerek yağmalanmasının sona erdirilmesini talep ediyor.

Liman İşçileri Sendikası 17 limanı etkileyen bir grev düzenlerken, Şili’nin hep sınıf işbirlikçisi bir çizgi izlemiş olan Komünist Partisi’nin kontrolündeki güçlü sendika konfederasyonu CUT elini kolunu bağlamış Ekimi ve devrimci yükselişin tasfiyesini bekliyor. Ama CUT bürokratlarının huzuru önümüzdeki günlerde kaçabilir. İktidar partisi UDI, BES’lerin yüzde 10’unun halka dağıtılması konusunda yenilgiye uğrayınca bu sefer 1971’de Allende tarafından kamulaştırılmış olan dev bakır şirketi Codelco’yu özelleştirme fikrini ortaya attı. CUT üyesi Bakır İşçileri Federasyonu Codelco’yu felç etme tehdidini yükseltti. Şili’de bir yeni çatışma konusu gündemin ortasına oturuyor.

Ortadoğu

İsrail’de gösteriler: Netanyahu istifa!

İsrail’de, yani Siyonist oluşumun işgal ettiği topraklarda, işgal devletinin vatandaşı olan binlerce eylemci Netanyahu’ya karşı sokağa çıktı. Temmuz ayının ilk yarısı henüz dolmadan başlayan eylemlerde, Netanyahu-Gantz hükümetini Koronavirüs döneminde ekonominin çöküşe gidişinin sorumlusu olarak görüyor ve hakkındaki yolsuzluk soruşturması virüsten sonra yeniden gündeme gelen Netanyahu’nun istifasını talep ediyor.

Ağırlıklı olarak gençlerin ve

genç işsizlerin oluşturduğu kitleler, kendini yolsuzluk soruşturmalarından kurtarmanın yolunu arayan Netanyahu’yu hedef tahtasına oturtuyorlar. Ancak talepleri bununla sınırlı değil. Genç eylemci kitlesi işsizlik oranı yüzde 25’e çıkmışken, Koronavirüs vakaları artarken, insanlar geçim sıkıntısı çekerken işgalci politikalarla, ilhak planlarıyla ve kendi bekasıyla uğraşan hükümeti karşısına alıyor.

Hükümet kitlenin karşısına ilk haftalardan itibaren İsrail “Savunma” Güçlerini çıkarttı. Eylemler-

de tazyikli su ile pek çok insan yaralandı, eylemlere katılan onlarca genç gözaltına alındı. Daha sonra sağcı Siyonistler Netanyahu’nun yardımına yetişip, eylemlere saldırıya ve eylemcileri yaralamaya başladı. Milli Savunma Bakanı eylemcileri üstü kapalı tehdit ederek, eylemlerin sonunun kanlı bitebileceğini söyledi. Cumhurbaşkanı Rivlin, “kardeşin kardeşe karşı silah tutmasından” endişe ettiğini söyledi. Ancak eylemlere karşı sağcıları kışkırtan ilk günlerden itibaren Netanyahu’nun kendisiydi; ilk işi işgal karşıtı eylemcileri hedef göstermek olmuştu.

Böyle bir toplumsal hareket İsrail’de ilk defa ortaya çıkmıyor. Bundan bir yıl önce Etiyopyalı Yahudiler isyan etmişti. 2011’de Arap devriminin Akdeniz’i ayağa kaldırdığı dönemde Tel Aviv’in Rothschild Bulvarı’na kurulan ve bütün yaz devam eden kamp sadece sosyo-ekonomik taleplere odaklanıyordu, Kahire’de devrimin merkezi olan Tahrir

Meydanı’na selamlar gönderiyordu.

Bugün tarihi Filistin topraklarındaki en büyük toplumsal çatışma Filistin halkı ve işgalciler arasında. Ancak İsrail toplumu yekpare Siyonistlerden oluşmuyor, sınıflardan ve katmanlardan oluşuyor. Bugün sokaklarda, “Herkes için demokrasi!” diyen kitlelerde henüz Filistinliler için demokrasinin ön koşulunun işgalin sona ermesi ve Filistinli mültecilerin tarihsel Filistin topraklarına geri dönmesi olduğu bilinci yerleşmiş değil. Tam da bu yüzden eylemciler çağrı yapsa dahi Filistin halkı en azından kitlesel olarak bu eylemlere katılmıyor. Çünkü Filistinliler için işgal sürdüğü müddetçe, başbakanlık koltuğunda hangi işgalcinin oturduğu hiçbir şey ifade etmiyor. Eylemlerin zayıf karnı burada. Ancak bu eylemler İsrail toplumunda da farklı dinamiklerin var olduğunu gösteriyor.

Pankartta Arapça ve İbranice “Herkes için demokrasi” yazıyor.

Öğrenciler hem geçinmek için hem okumak için pandemi döneminde de çalışıyor

Pandemi döneminde alınan önlemler kapsamında üniversiteler, liseler, tüm okullar aylardır kapalı. Öğrencilerin ezici çoğunluğu için elverişsiz ve eşitsiz koşullarda yapılan bir uzaktan eğitim dönemini geride bıraktık. Bu dönemde lise öğrencileri üniversite sınavına girdi, sonuçlar açıklandı. Üniversite öğrencileri vize ve final dönemini farklı koşullar

bir kısmı geçimini sağlamak için pandemiden önce olduğu gibi çalışmak zorundaydı.

Bugün Türkiye’de, özellikle büyük şehirlerde okuyan öğrenciler, barınma, beslenme, ulaşım gibi zorunlu ihtiyaçlarını karşılamak konusunda zorlanıyor. KYK bursu alsalar dahi, bu burs bedeli giderek artan ihtiyaçları karşılamakta tamamen yetersiz kalıyor.

mek için çalışmak zorunda. Mağaza ve kafelerden, otellerden, inşaatlara, tekstil sektörüne, metal sektörüne kadar pek çok alanda çalışan öğrencilerin çok büyük bir kısmı da öğrenci oldukları için sigortasız çalışıyor. Esnek çalışma saatlerine maruz kalsalar da, pek çok haktan mahrum bırakılırsalar da, geçinmek ve okumak için çalışmaya devam ediyorlar.

Koronavirüs dönemi çalışan öğrenciler için evde oturarak geçmiyor. Krizden ve pandemi döneminden etkilenen, giderek pahalılaşıyor yaşam koşulları öğrencinin cebini yakarken, ya işsizlikle karşı karşıya kalıyorlar ya da işsiz kalmadıysa daha salgın kontrol altına alınmamışken açılan iş yerlerinde, AVM’lerde, restoranlarda, güvencesiz ve güvenliksiz koşullarda çalışmaya devam ediyorlar.

Durum buyken, çalışan öğrencilerin bir araya gelmesi, sorunlarının çözümü için birlikte mücadele etmesi elzemdir. Dahası bütün öğrencilerin herkesin nitelikli, eşit ve tamamıyla ücretsiz eğitime kavuşacağı bir üniversite için kolları sıvaması gerekiyor. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler, bütün öğrencilerin sorunlarının çözümü için, çalışan öğrencilerin hakları için, ücretsiz, nitelikli ve bilimsel bir eğitim için mücadele ediyor!

Okur mektubu:

Çocuk işçiliğine son verin!

Ben İstanbul Üniversitesinde okuyan bir sıra arkadaşımı. Çiftçi bir ailenin çocuğuyum. Hayata küçük yaşlarda çalışmakla başladım. İlkokuldan lise bire kadar çobanlık yapmak zorunda kaldım. Liseye kadarki okul hayatımda neredeyse hiçbir dönemde doğru dürüst okula gidemedim, okul araç gereçlerine de sahip olmadım. Lise ikiden itibaren yazları inşaatta çalışıyorum. Kışları okula gidebilecek ekipmanlara sahip olmak için çalışmak zorunda kaldım. Bu yıl yine salgın olmasına rağmen geçimimi sağlayabilmek için inşaatta çalıştım. Yazların yanı sıra on beş tatilde de çalışıyorum. Çalıştığım yerde müteahhitler küçük çaplı işler yaptıkları için herhangi bir denetim olmuyor, neredeyse herkes si-

gortasız çalışıyor. İşverenler biz emekçilerin hakkı olan sigortanın daha düşük bedelini yatırırlar. Bazıları ise firmanın çalışanlarına yatırması gereken sigortayı akrabalarını çalıştırmış gibi gösterip onların sigortalarını yatırıyor. Bunun yanı sıra Doğu’da iş olanağı olmadığı için işçilerin çoğu çocuk gurbetçilerden oluşuyor. İşçilerin çoğu taşeron çalışan firma sahibi akrabalarının yanına gelip çalışanlar. İşverenler, düşük maliyetli oldukları için küçük çocukları çalıştırmayı tercih ediyorlar. Okul sıralarında derslere girmesi gereken çocuklar yoksulluktan okuyamıyor, çalışmak zorunda kalıyor. Bu çocukların hiçbirinin can güvenliği de yok. Başlarına bir şey gelse karşılayacak sigortaları da yok.

altında, okullarda bilgisayarlarının kamerasını, mikrofonunu açma zorunluluğuyla ya da kişisel haklarını ihlal ederek bilgilerine erişen uygulamaları indirmek zorunda kalarak geçirdi. Bu bir çoğumuz için yeni sorunlar doğuran, yeni bir dönemdi. Ama bu dönemde de değişmeyen bir gerçek var: Öğrencilerin çok önemli

KYK kredileri ise daha sonradan öğrencinin ayağına KYK borcu olarak dolanıyor, kredi alan öğrenciler daha okulu bitirmeden borçlarını nasıl ödeyeceklerini düşünmeye başlıyor. Dolayısıyla lise ve üniversite öğrencilerinin büyük bir kısmı hem okumaya devam edebilmek için hem de ailelerinin geçimine katkı sunabil-

Eğitim modeli belirsiz, sağlık önlemleri belirsiz, okul sayısı belirsiz ama okullar açılıyor!

Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk, okulların 31 Ağustos tarihinde açılacağını duyurdu. Ancak eğitimin nasıl yapılacağı, öğrencilerin hangi koşullar altında eğitimini sürdüreceği konuları belirsizliğini koruyor. Bakan Selçuk, net ifadeler kullanmamasına karşın hibrit model eğitimin uygulan-

nacağını belirtiyor. Bu eğitim modeline göre örgün eğitim ve uzaktan eğitimin iç içe geçeceği söyleniyor. Temel derslerin yüz yüze diğer derslerin ise internet üzerinden gerçekleşmesi söz konusu. İlk ve ortaöğretim için bu açıklamalar yapılırken üniversiteler için ise henüz bir açıklama gelmiş değil.

Ziya Selçuk, okullarda nasıl bir eğitim modeli uygulanacağı ile ilgili net bir açıklama gelmemesinin sebebini, son kararın vaka sayılarının seyrine göre bilim kurulunun yapacağı değerlendirmeye bağlı olmasıyla açıklıyor. İlk bakışta gayet makul görünen bu açıklamanın vahameti, aynı bilim kurulunun vaka sayılarının arttığı bir dönemde milyonlarca öğrencinin sınava girmesinde bir sakınca görme-

diği hatırlandığında anlaşılıyor.

Söz konusu hibrit eğitim modeli ise en az salgın kadar zararlı. Bu eğitim modeli ile devlet okulları ile özel okullar arasındaki fark daha da artacak. Özel okullarda, olası uzaktan eğitim modelinde daha fazla imkandan faydalanma şansı olan öğrenciler, devlet okulunda gerekli internete ve teknolojik aletlere ulaşımı olmayan öğrencilerden çok daha avantajlı bir konuma gelecekler. Bu da eğitim sistemindeki eşitsizliği derinleştirecek. Benzer şekilde örgün eğitimde de yaşanabilecek sıkıntılar mevcut. Ziya Selçuk, okul sayılarında artışa gidileceğini, boş kalan İmam Hatip okullarının değerlendirileceğini belirtti. Bir ay önce yapılan liselere ve üniversitelere geçiş sınavları için de benzer açıklamalar yapılmıştı fakat sınav günü geldiğinde okullarda yaşanan yığılma engellenemedi.

Özellikle devlet okullarında,

yetersiz sınıf sayılarıyla ve gereğinden fazla sınıf mevcuduyla, gerekli tedbirler alınmadan okulların açılması demek olası bir ikinci dalganın merkez üslerinden birinin okullar olması demektir. Böyle bir durum ise kronik rahatsızlığı olan öğrenci ve eğitim emekçilerinin sağlığı ve hatta hayatı için büyük bir risktir.

Tüm gelişmeler göz önüne alındığında iktidarın eğitim politikasının bizleri mağdur etmeye devam edeceği anlaşılıyor. Okulların açılmasına bir ay kalmasına rağmen içimizi rahatlatacak hiçbir net açıklama yapılmadı. Öğrencilerin, velilerin

ve bütün eğitim emekçilerinin sağlığı, adeta sermayenin sözcülüğü işlevini üstlenen bilim kurulunun kararına ve eğitimi piyasa kurallarına teslim eden iktidara bırakılmış vaziyette. Bizler sağlığımızın ve geleceğimizin sermayenin çıkarları uğruna hiçe sayılmasını istemiyoruz. Derhâl planlı bir eğitim modeliyle, herkes için eşit ve nitelikli bir eğitim istiyoruz. Bizim ve eğitim emekçilerinin sağlığını önceleyen önlemler alınmadıkça atılan her adım “piyasaların canlanması” için sağlığımızın hiçe sayılması olacaktır.

80. ölüm yıldönümünde Lev Trotskiy

Trotskiy 18 yaşında Marksist olmuştur. Rusya'da 1905 devrimi başladığında 26 yaşındadır ve bu genç yaşına rağmen Petrograd İşçi Sovyeti'ne başkan seçilir. Rusya Sosyal Demokrat Partisi içindeki bölünmelerde Lenin'le ayrı düşmüşse de 1917 yılı geldiğinde yolları tekrar kesişir. Lenin'in Bolşevik Partisi'nin, işçi sınıfının öncüsü-

Takvimler 21 Ağustos 1940'ı gösterdiğinde Ekim devriminin iki önderinden biri, Kızıl Ordu'nun ve Lenin ile birlikte Komintern'in kurucusu Lev Davidoviç Trotskiy hayatını kaybetti. Bu büyük devrimci, ölümünün önceki günü Stalinist Sovyet bürokrasisinin görevlendirdiği bir ajan tarafından suikasta uğramış ve bir gün boyunca hayatta kalmak için savaşmıştı. Şüphesiz, o bir günlük mücadelesi yalnızca hayatta kalmanın mücadelesi değil, Bolşevizmin dünya devrimi programını ve Lenin'in devrimci enternasyonalizmini ayakta tutmanın da mücadelesiydi. Trotskiy biyolojinin keskin yasalarını yenemedi, hayatını kaybetti fakat öldüğü ana kadar verdiği mücadele sayesinde Bolşevizmin dünya devrimi programı ve Lenin'in devrimci enternasyonalizmi devrimci Marksistlerin elinde var olmaya devam ediyor.

17 yaşında devrimcilikle tanışan

nü devrimci bir disiplin altında bir araya getirdiğini ve devrim için tam da böyle bir partiye ihtiyaç olduğunu derhâl kavrayarak yoldaşlarıyla birlikte bu partiye katılır. Ekim devriminin Lenin'le birlikte iki önderinden biridir. Devrim patlak verdiğinde Devrimci Askeri Komite'nin başına geçmiş ve devrim sırasında ayaklanmanın uygulayıcısı olmuştur. Rusya'da işçi sınıfı iktidarı alırken Lenin'le birlikte en büyük rolü yine Trotskiy oynamıştır. Trotskiy'in görevi burada da bitmemiş, Rusya'nın mülk sahibi sınıflarının başlattığı iç savaşa karşı işçi sınıfının iktidarını korumak için Kızıl Ordu

yine onun önderliğinde kurulmuş ve onun kumandanlığında zafere ulaşmıştır. İçeride Beyaz Ordu'ya karşı devrimi savunmak üzere Kızıl Ordu'nun başında büyük bir mücadele verirken, Lenin ile birlikte dünya devrimi programını başarıya ulaştırmak üzere Komintern'i kurmuş ve yine Lenin ile birlikte Komintern'in iki onursal başkanından biri olmuştur. Sovyetler Birliği'nde bürokrasiye karşı mücadele etmiş, devrim yaptığı ülkeden sürülmüştür. Dünya devrimi için enternasyonal bir mücadele yürütmenin çabası içinde 4. Enternasyonal'i kurmuştur.

17 yaşından itibaren tüm bilinçli yaşamını devrime vakfetmiş bu büyük devrimci önderi ölümünün 80. yılında saygıyla anıyoruz. Bugün, bu büyük devrimci öndere gösterilen saygının en büyük işareti ise yine onun bize devrettiği dünya sosyalist devriminin bayrağını daha da yükseltmek olacaktır.

Hemşehrimiz Trotskiy

Trotskiy, hayatının dört buçuk yılını bizim memleketimizde, İstanbul'da Büyükkada'da geçirdi. Stalin'in önderliğindeki kadrolarca 1929 Şubat ayında Sovyetler Birliği'nden İstanbul'a sürgün edildi. Tarihin büyük ironisi, Stalin Trotskiy'i "İlyiç" ismini taşıyan bir gemiyle gönderiyordu sürgüne. Sanki Lenin de Trotskiy ile birlikte devrimin topraklarından kovuluyordu!

İstanbul kapısında devlet başkanı Mustafa Kemal'e yazılmış bir mektupta İstanbul'a kendi iradesiyle gelmediğini, zora dayalı olarak gönderildiğini belirttikten sonra "sayın Cumhurbaşkanına diplomasinin gereği olarak" saygılarını iletilecekti.

Mustafa Kemal de İstanbul valisine Trotskiy'e hitaben bir mektup yazdırarak Trotskiy'in Türkiye topraklarında özgürlüğünden mahrum bırakılmasının veya herhangi bir şekilde şiddete maruz kalmasının söz konusu olmayacağına dair teminat verdi. Türkiye hükümeti kendisini

konukseverlikle karşılıyor ve güvenliğini garanti ediyordu.

Bunlar baştan aşağıya doğru çıktı. Trotskiy 1933'e kadar yaşadığı Türkiye'de iken, yazıları, kitapları, uluslararası alandaki örgütlenme çabaları, Sovyet bürokrasisine ve onun önderi Stalin'e karşı aralıksız sürdürdüğü sert eleştiriler, hiçbiri konusunda en ufak bir baskı gördüğüne dair herhangi bir belirti yoktur. Büyükkada'daki evinin kapısında nöbet bekleyen polisler bir süre sonra aile mensubu gibi olmuşlardı. Bakkaldan ya da eczaneden bir şey gerektiğinde alıyor, ev işlerine yardımcı oluyorlardı.

Trotskiy ile Mustafa Kemal hiç tanışmadı. Büyükkada'da yaşarken bir kez Mustafa Kemal adada bir yakınıni ziyarete geldiğinde kendisine haber gönderilmiş, "Paşa'nın adada bulunduğu, Trotskiy arzu ederse görüşebilecekleri" belirtilmişti. Trotskiy Milli Mücadele sona erdikten ve cumhuriyet kurulduktan sonra Mustafa Kemal'in girdiği yolu onaylamadığı için

gelenlere mazeret bildirdi. Daha sonra ailesine şöyle dedi: "Ben Kızıl Ordu'nun başındayken, onlar da İngiliz emperyalizmine karşı savaş veriyorlardı. Mustafa Kemal Paşa'ya askeri yardım gönderdiğim oldu. Askerler böyle şeyleri unutmazlar."

Trotskiy Rusya'dayken, Lenin'le ortak bir zevkleri vardı: avcılık. Avcı İstanbul'a gelince ne yapar? Bizden biri gibi oltasını alır, balığa çıkar. Tabii çeşitli devletlerin ajanlarının öldürmek için fırsat kolladığı, İstanbul'a yerleşmiş karşı devrimci "Beyaz" Rusların ise bir kaşık suda boğmak istediği Kızıl Ordu Komutanı, Boğaz'da ya da Galata Köprüsü'nde balık tutmaya gidemez. Trotskiy zaten dört yanı deniz bir yerde oturduğu için evinin hemen önünden açıyordu balık tutmaya.

Trotskiy ve ailesi İstanbul'a gelişlerinden dört buçuk yıl sonra Temmuz 1933'te Büyükkada'daki evi boşalttılar. Eşyalar toplandıktan sonra dört buçuk yılını geçirdiği adanın manzarasını seyreden Trotskiy günlüğüne şöyle yazıyordu:

"Ev şimdiden bomboş. Tahta sandıklar aşağı kata indirildi. Genç eller son çivileri çakıyor. Eski, yıkık dökük villamızın zemini, geçtiğimiz bahar aylarında öylesine garip bir boyayla boyanmıştı ki dört ay sonra şimdi bile masalar, sandalyeler, ayaklarımız zemine yapışıp duruyor (...) Tuhaf ama sanki ayaklarım Büyükkada'nın toprağında kök salmış gibi hissediyorum."

Bu hassas adam buradan giderken bizim memleketimize ait hissetmişti. Biz de dünya işçi sınıfının bu büyük önderinin bu şehirde yaşadığını, bazı en büyük eserlerini burada verdiğini, bu ülke tarafından özenle ve nezaketle ağırlandığını unutmamalıyız.

Sungur Savran

Lenin'in küçük kardeşi Trotskiy

20 Ağustos 2020, 1936-38 arasında yüz binlerce komünisti öldürerek Sovyet devletini eline geçirmiş olan bürokrasinin görevlendirdiği bir ajanın Meksika'da sürgünde bulunan Trotskiy'in kafasına buz baltasını indirdiği günün 80. yıldönümü. Bürokrasinin siyasi önderi Stalin böylece Dünya Savaşı konjonktüründe durum kendi aleyhine dönerse, Ekim devriminin iki numaralı önderinin yeniden Sovyet devletinin başına geçmesi korkusundan kurtulmuş oldu.

Ama daha uzun vadeli bir perspektiften bakıldığında, Stalin Trotskiy'i öldürtmekte geç kalmıştır!

Trotskiy'in hayatının son demlerinde benimsediği siyasi amaç çok berraktı: Ekim devriminden, Bolşevizmden ve Lenin'den öğrendiklerini genç kuşaklara aktarmak, o büyük mücadelenin ateşi içinde çelikleşmiş anlayışı yaşatmak, sürekliliğini sağlamak. 1935 yılında güncesine bunun hayatında üstlendiği en önemli görev olduğunu yazıyordu: Ekim devriminin başarıya ulaşmasındaki muazzam rolünden de, Kızıl Ordu'nun komutanı olarak İç Savaş'ın kazanılmasında oynadığı rolden de önemli. Çünkü, diyordu, ben olmasaydım da Lenin hallederdi. Ama şimdi, diyordu, maalesef o kuşaktan bu bayrağı taşıyacak başka herhangi biri yok.

Görevin tamamlanması için beş yıla ihtiyacım var diyordu. Hayat ona tam beş yıl verecekti. O da Dördüncü Enternasyonal'i kurmayı ve böylece dünya devrimi hedefinin, Komintern'in kazanımlarının, en önemlisi 20. yüzyılın Marksist ya da değil önemli şahsiyetleri arasında bir numara olan Lenin'in kavrayışının bir örgüt ve bir programda cisimleşmesi hedefini gerçekleştirmeyi başaracaktı.

Bugün sosyalizm ve Marksizm dünya çapında bütünüyle terk edilen bir ideoloji ve bir siyasi akım derekesine düşmediyse bu, büyük ölçüde Trotskiy'in arkasında bıraktığı Dördüncü Enternasyonal geleneğinin sayesinde.

Kimileri Trotskizm denince "sürekli devrim" düşünür, biraz romantik. Kimilerinin aklı hep "muhalafet" kavramına gider, Sovyetler Birliği çökmüşken bile "Sol Muhalafet" adıyla oyalanırlar. Kimileri Trotskizmi bir "demokrasicilik" oyunu sanırlar. Türkiye'de ise kimileri "Kemalizm"le bozmuşlardır, salt "muhalafet" ve "demokrasi" düşkünlükleri dolayısıyla. Mesela sol liberalizm akıllarına bile gelmez.

Biz Trotskizm demeyiz, devrimci Marksizm deriz. Çünkü kendi başına bir Trotskizm yoktur. Trotskiy'in kendi katkılarının önemi dağ gibidir. Ama bizim için ve ne mutlu bize ki Trotskiy için de, onun asıl önemi Lenin'i, Ekim'i, Komintern'i 21. yüzyıla taşımının koşullarını yaratmasında yatar.

Trotskiy sanki Lenin'in küçük kardeşidir. Onu yaş kadar küçüktür ondan. Onu belki biraz kıskanmıştır, onunla uzun süre kavga etmiştir. Ama Lenin'i kimse onun kadar iyi anlayamamıştır. Anladığı andan itibaren de iki numarası olmuştur. Aynen devrimin iki numarası olduğu gibi, o Finlandiya'da gizlenirken Ekim ayaklanmasının önderliğini yaptığı gibi.

Tarihi sicil artık düzeltilmelidir. And olsun ki, daha önce yapılamazsa, devrimci Marksizm zafer kazanınca, Trotskiy'in Meksika'da yatmakta olan cesedi kendi memleketine taşınacak, Lenin'in mozolesine gömülecektir! Öyle hemen yanına falan değil. Mozolenin arkasında birçok yaşlı bürokratin cesedinin yanında, Kızıl Ordu'nun İç Savaş'ta ölen işçi ve köylü askerlerinden bazılarının gencecik cesetleri yatıyor. Mezarlarının başında, ne bileyim sözeği, İgor Galev (1900-1919) yazıyor. İşte o gencecik bedenlerin yanı başına bir mezar daha açılmalıdır. Başına da bir basit taş "Başkomutan Yoldaş Lev Davidoviç Trotskiy (1879-1940)" yazıldı mı, tepesine çınar bile gerekmez.